

3361 Ορφεύς

νουβέλα

της Κατερίνας Δαμιανίδη

1

- 1.10 το πρωί. Ή μήπως πιο σωστό είναι 1.10 το βράδυ; Μήπως το “ξημερώματα”, σου ακούγεται καλύτερο;

Σιωπή στο σκοτεινό του δωμάτιο. Το μπλε φως από το φωτιστικό δαπέδου, και η λευκή λάμψη από την οθόνη του υπολογιστή, ήταν τα μόνα φώτα που ξεχώριζαν. Ο ήχος του ψυγείου έσπαγε τη σιωπή πότε-πότε. Έξυσε το κεφάλι του σα να περίμενε πως θα του κατέβει κάποια ιδέα.

-Ε, δε μιλάς κι εσύ ρε Lesley, αναφώνησε με κάποιο παράπονο.

Η Lesley σήκωσε τα μεγάλα καστανά της μάτια έντρομη και κοίταξε τον Πέτρο. Κατάλαβε ότι είχε αποκοιμηθεί και ξύπνησε από τη φωνή του. Μούγκρισε λίγο και ξανάπεσε για ύπνο στο κόκκινο χαλί. Ο Πέτρος πάλευε να συνεχίσει τη νέα του ιστορία στο απολίθωμα που ονόμαζε “υπολογιστή”/ “εργαλείο δουλειάς”, ή αλλιώς το “Μπάμπη”. Οι λίγοι στενοί του φίλοι τον έκαναν χρυσό εδώ και χρόνια να πάρει ένα laptop, αλλά εκείνος αρνούταν πεισματικά. “Με το Μπάμπη έχω γράψει τις πιο σπουδαίες μου ιστορίες, έχει ανεκτίμητη αξία”, έλεγε και ξανάλεγε. Κάθε φορά που κολλούσε ο Μπάμπης, του έριχνε δύο σφαλιάρες, παρά την ανεκτίμητη αξία, και εκείνος ως δια μαγείας έπαιρνε μπρος.

“Μα τι νόημα έχει που το σκέφτομαι, θα γράψω π.μ. ή μ.μ.” σκέφτηκε, και αμέσως το αναίρεσε, αφού δυσκολευόταν να τα ξεχωρίσει από πάντα. Κοίταξε το ποτήρι με το κρασί που σιγά-σιγά άδειαζε και σκέφτηκε πως αν μπορούσε να πάρει μορφή η έμπνευση του, κάπως έτσι θα έμοιαζε. Ένα ποτήρι μισοάδειο, ή μήπως μισογεμάτο; “Ω, να πάρει, αυτό δε βοηθά πουθενά”, σκέφτηκε και γέμισε το ποτήρι του μέχρι σχεδόν να ξεχειλίσει. Απεχθανόταν οτιδήποτε μισό. Είχε μια εμμονή με την πληρότητα και την ολοκλήρωση. Αυτό τον βασάνιζε τα πιο πολλά βράδια που οι ιστορίες του έμεναν ατελείς.

Κοίταξε το ρολόι που προχωρούσε, παρά το γεγονός ότι σε εκείνον έμοιαζε σταματημένο. Η Lesley είχε αρχίσει από ώρα το ροχαλητό και εκείνος σκεφτόταν, για ακόμη μια φορά, πόσο θα ήθελε να είχε γεννηθεί κι εκείνος σκύλος. Ήταν μια σκέψη που τον συντρόφευε από όταν αναγκαζόταν να διαβάζει για το σχολείο, κι ας το μισούσε. Η μητέρα του τού επαναλάμβανε επί χρόνια: “Για να γίνεις παιδί μου άνθρωπος πρέπει να διαβάζεις, να πας στη Νομική, σαν τον πατέρα σου”. Και από τότε ο Πέτρος σκεφτόταν, “και τί γίνεται αν εγώ δε θέλω να γίνω άνθρωπος; Κι αν θέλω να γίνω σκύλος; Δεν έχω δηλαδή δικαίωμα επιλογής;”. Η αλήθεια είναι πως το να μην έχει δικαίωμα επιλογής τον έκανε να νιώθει όλο και πιο ανίσχυρος μεγαλώνοντας.

Παρόλα αυτά, τότε υποστήριξε το δικαίωμα του, και σπούδασε Δημοσιογραφία, όπως ήθελε. Αργότερα αντιλήφθηκε πως ο Δημοσιογράφος έκρυβε με έναν τρόπο και τη λέξη Δημόσιο, που απεχθανόταν όσο και τις ημιτελείς προτάσεις, αλλά και την έλλειψη επιλογής. Ο τότε σκύλος της οικογένειας πάντως, ο Max, του έκανε παρέα τα βράδια που ξενυχτούσε διαβάζοντας. Στη σκέψη αυτή, κοίταξε τη Lesley, και σκέφτηκε πόσο πιο πιστός ήταν ο Max, και αν τελικά έπαιζε κάποιο ρόλο η θηλυκή της φύση που τον άφηνε να ξενυχτά μόνος.

Άνοιξε πάλι αυτό το ημιτελές κομμάτι της ζωής του. Το μυαλό του ήταν εδώ και μήνες σταματημένο σε άλλη μια ανολοκλήρωτη ιστορία, αυτή τη φορά όμως προσωπική. Επέλεξε το φάκελο με τις φωτογραφίες στον υπολογιστή του καθώς έπινε μια γουλιιά κρασί. Ο Μπάμπης ακούστηκε να βρυχάται από την κούραση των συνεχόμενων ωρών εργασίας. Εδώ που τα λέμε, αν ο Μπάμπης μπορούσε να μιλήσει θα του έλεγε πως δε θέλει να ανοίξει ξανά αυτό το φάκελο με τις χιλιάδες φωτογραφίες. “Αυτό κι αν δεν έχει νόημα φίλε μου” υπενθύμισε στον εαυτό του ο Πέτρος και έκλεισε αμέσως το φάκελο που μόλις είχε ανοίξει. Τον είχε ονομάσει “Ε.”, για να αποφύγει να γράψει το όνομα της, και κάθε τόσο φλέρταρε με την ιδέα να τον τοποθετήσει στο καλάθι των αχρήστων. Κοίταξε ξανά το ρολόι, οι μπαταρίες εξαντλήθηκαν εκείνο το μοιραίο λεπτό που κοίταξε τους δείκτες. Ένωσε πάλι αυτό τον πόνο στο στήθος του, σα να του άνοιξε κάποιος την πληγή του. Έβαλε να ακούσει μια παλιά συναυλία του Θανάση, που τόσο αγαπούσε. Άφησε τον εαυτό του να αφηθεί και να τραγουδήσει σιγανά, σα να ήταν ξανά στη συναυλία του το '16.

~~

Νεστόριο, river party, 2016.

Κάπου στη μέση της συναυλίας, εκεί που ο κόσμος ήταν ο μισός αγκαλιά, ο άλλος μισός με ένα τσιγάρο και μια μύρα στα χέρια. Στέκονταν δίπλα-δίπλα, εκείνη στα δεξιά του, χωρίς όμως να ακουμπά ο ένας τον άλλον. Ήταν η πρώτη τους κοινή απόδραση στον πρώτο μήνα που ήταν μαζί, κι ένιωθαν άβολα. Εκείνη δε φαινόταν να δυσκολεύεται τόσο, και αυτό ίσως τον ενοχλούσε λίγο. Εκείνο το βράδυ φορούσε ένα κοντό μωβ φόρεμα και μακριά σκουλαρίκια. Με ελάχιστο μακιγιάζ, με μια νεανική σπίθα στα μάτια και ένα τεράστιο χαμόγελο. Ήταν όμορφη σε όσα έκανε, και όσα έλεγε. Δεν πίστευε ποτέ πως θα είχε μια τέτοια κοπέλα δίπλα του, νόμιζε πως εκείνες ανήκουν μόνο στις ιστορίες του.

Τη χάζευε να τραγουδά και να χαμογελά, μέχρι που ένας από τους διπλανούς της έριξε τη μύρα του στο χέρι και χαζογελώντας άρχισε να ζητά συγγνώμη και να την πλησιάζει ακόμη πιο πολύ. Είχε ζηλέψει πολύ που εκείνος ο

άσχετος βρέθηκε από το πουθενά δίπλα της και διεκδικούσε τόσο έντονα την προσοχή της. Θυμάται να θυμώνει πολύ που δε μπορούσε να της πει όσα ένιωθε και προτιμούσε να τα γράφει για αυτά. Ποτέ δεν ήταν καλός με τα λόγια, εκτός από τα γραπτά. Εκείνη δεν ήξερε πως της αφιέρωνε σελίδες ολόκληρες και πως από τότε που τη γνώρισε έγραψε δεκάδες μικρές ιστορίες, αλλά και διάσπαρτες σκηνές που εκείνη θα έκανε κάποτε κολάζ για το υπνοδωμάτιο της. Ο άγνωστος συνέχιζε να της μιλά, και πλέον είχε έρθει ακριβώς μπροστά τους, ενώ εκείνη φαινόταν αμήχανη και πιθανότατα ενοχλημένη. Όσο ο άγνωστος συνέχιζε να της μιλά, ο Πέτρος ένιωθε το αίμα στο κεφάλι του να ανεβαίνει όλο και περισσότερο. Σκεφτόταν πως ποτέ δεν είχε μπλεχτεί σε καβγά, αλλά για όλα υπάρχει η πρώτη φορά λογικά. Τότε την άκουσε να λέει στον άγνωστο “Ευχαριστώ, αλλά είμαι με το φίλο μου”, και του έπιασε το χέρι σφιχτά. Την κοίταζε σα να έβλεπε θαύμα. Έσκυψε και τη φίλησε και εκείνη αν και ξαφνιασμένη ανταποκρίθηκε άμεσα. Ο άγνωστος εξαφανίστηκε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα από το πλάνο τους. Είχε νιώσει πως αυτό ήταν ένα φλί που δε θα ξεχνούσε, όπως και έγινε.

Μόλις ξεκίνησε να ακούγεται η εισαγωγή από το “Ηλιόπετρα” την κοίταξε με νόημα, κι εκείνη γέλασε ντροπαλά. Ήξερε πως ήταν το αγαπημένο της κομμάτι. Εκείνος δεν καταλάβαινε πολύ τους στίχους μέχρι να τους εξηγήσει εκείνη. Σκεφτόταν τα λόγια της, “Ο Παπακωνσταντίνου είναι ποίηση, εννοείται πως πρέπει να στον εξηγήσω” του έλεγε με σοβαρό ύφος την πρώτη φορά που το άκουσε για χάρη της και της είπε πως δεν το κατάλαβε πολύ. Εκείνη ήξερε τα λόγια απέξω. Κι εκείνος, ορκισμένος ροκάς, μαγευόταν από τη φωνή της, ακόμη κι αν του τραγουδούσε έντεχνα.

-Τώρα που το ακούς από κοντά, δεν είναι καλύτερο; Τον ρώτησε όλο χαρά.

-Τώρα που σε βλέπω να το τραγουδάς εδώ, με τόση χάρη, ναι.

Είχε κάτι φαντασιακό η συναυλία αυτή. Ίσως λίγο το τοπίο, σε συνδυασμό με εκείνη, να τον έκαναν να πιστεύει πως όντως κάποια όνειρα γίνονται πραγματικότητα αν τα πιστέψεις.

~~~

Το επόμενο πρωί ξύπνησε πάλι αργά, σχεδόν μεσημέρι. Δεν ήθελε καν να δει το φως του ηλίου, το κεφάλι του έκανε θόρυβο και το στομάχι του δεν ήταν καθόλου χαρούμενο, αλλά τα αγνόησε όλα. Μετά από τόσο κρασί ένιωθε ακόμη μεθυσμένος. Ωστόσο, δεν είχε μεθύσει αρκετά ώστε να μη θυμάται ότι τη νοσταλγούσε ξανά. Η σκέψη της Lesley μονάχα τον ξύπνησε. Η πόλη έξω βουούσε, μα μέσα στο σπίτι του επικρατούσε αυτή η παράξενη ησυχία, που

πότε σε πλημμυρίζει ηρεμία και πότε σε τρομάζει. Έβαλε στη Lesley τις πρωινές της κροκέτες και τη χάζεψε να τρώει ευτυχισμένη, σκεπτόμενος αν αξίζει να δώσει μια ευκαιρία να δοκιμάσει κι αυτός τις κροκέτες της. Τελικά έφτιαξε έναν σκέτο καφέ σε κούπα ταξιδιού, από εκείνους που δηλώνουν ότι θα ήταν μια μεγάλη ημέρα. Η Lesley τον έβγαλε μια σύντομη βόλτα, και γύρισε για να συνεχίσει τον ύπνο της. Ήταν ήδη 9 χρονών και όσο το τρίχωμα της γκρίζαρε, τόσο λιγότερο ενδιαφερόταν για τις μεγάλες εκείνες βόλτες στην εξοχή.

Γυρίζοντας από τη βόλτα ο Πέτρος έβαλε να ακούσει τη συνηθισμένη playlist με τα κλασικά ροκ κομμάτια του κάνοντας ντουζ. Ήταν μάλλον από τις λίγες συνήθειες αυτό-φροντίδας που συνέχιζε, μετά τη φυγή της. Κι αυτό γιατί σιχαινόταν τις οσμές, ήθελε να μυρίζει κάτι όμορφο, γι' αυτό και από όλους τους εθισμούς απέφευγε πεισματικά να καπνίσει. Εκείνη όμως κάπνιζε ‘'σα να μην υπάρχει αύριο’’, όπως του έλεγε. ‘'Εδώ που τα λέμε δε θα υπάρξει αύριο, αν καπνίζεις τόσο’’ της είχε αντικρούσει. Πολλά πράγματα σκέφτηκε πως έκανε Εκείνη δίχως να σκέφτεται το αύριο. Κι αυτός; Σκεφτόταν. Μονίμως σκεφτόταν, όσο κι αν τον κατηγορούσε γι αυτό. Μα η δουλειά του ήταν πάντα να σκέφτεται, όπως έλεγε. Ήταν συνέχεια σε έναν εσωτερικό μονόλογο. Κατέγραφε σκέψεις, ιδέες, παράδοξα πράγματα, και κάθε λογής νέο ερέθισμα που θα μπορούσε να του φανεί χρήσιμο σε μια ιστορία. Έτσι κατάφερε να βγάλει άλλωστε ένα μισθό ως αρθρογράφος και κάτι ψίχουλα ως συγγραφέας, με τους πιστούς αναγνώστες του ‘'Περιπλανώμενου Ορφέα’’, όπως ήταν το συγγραφικό του όνομα. Δε χρειαζόταν άλλωστε πολλά, νοίκιαζε ένα φθινό δυάρι και τα πιο ακριβά του υπάρχοντα ήταν η πολυθρόνα που τον βύθιζε, κι έτσι πίστευε πως τον ενέπνεε, και εκείνο το καταραμένο ρολόι, που πάλι είχε σταματήσει, παρότι του άλλαξε ξανά μπαταρίες το χάραμα.

Έβαλε πάλι το Μπάμπη σε λειτουργία. Εκείνος σχεδόν αναστέναξε στη σκέψη ότι θα χτυπήσει άλλη μια πολύωρη βάρδια, αλλά του έκανε τη χάρη και λειτούργησε σχετικά άμεσα. Το γεγονός ότι ο Πέτρος αρνήθηκε τις ενημερώσεις του ενδεχομένως να τον πείραζε λίγο, αλλά δεν είχε φωνή. Ο Πέτρος άνοιξε τα emails του, είδε φευγαλέα τα σημαντικά, από τον προϊστάμενο της εφημερίδας, έβρισε από μέσα και απέξω του, και συνέχισε να ψάχνει κάτι ενδιαφέρον να ακούσει από το κινητό του, καθώς τα ηχεία του Μπάμπη είχαν καεί εδώ και κάνα χρόνο. Έτσι, ο ήχος από το email δεν ακούστηκε ποτέ, αλλά η φωτεινή ειδοποίηση άστραψε στα μάτια του. Διαβάζοντας τον παραλήπτη ένιωσε έναν κόμπο στο στομάχι του να δένεται σφιχτά, και με μια άτσαλη κίνηση έριξε τον καφέ του στο χαλί. Η Lesley σήκωσε το βλέμμα, τον αναζήτησε στο δωμάτιο και έτρεξε δίπλα του. Χάιδεψε τη ράχη της θέλοντας να καθησυχάσει και τους δύο τους. Καθώς διάβαζε τις

δυο ακατανόητες γραμμές του email: “Ξέρω πως μάλλον θα τρομάξεις, αλλά δεν έχω χρόνο να σου γράψω πιο πολλά. Στις 3 το βράδυ θα δεχθείς ένα τηλεφώνημα από εμένα. Σήκωσε το σε παρακαλώ, μη με αγνοήσεις, είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Πέτρος.” Ο Πέτρος έμεινε να κοιτά την οθόνη και τη διεύθυνση του αποστολέα να είναι η ίδια με τη δική του.

~~~~~

2:00 το πρωί. Όλα τα φώτα ανοιχτά, ένα ασυνήθιστο σκηνικό στο σπίτι του Πέτρου. Ο χρόνος τώρα μοιάζει αργοκίνητο καράβι στην τρικυμία εν κρανίω που αντιμετωπίζει. Κοιτώντας την οθόνη του Μπάμπη συνέχιζε την αναζήτηση του στο διαδίκτυο σχετικά με το μυστηριώδες email που έλαβε. “Πιθανότατα είναι ιός”, σκέφτηκε. Ωστόσο, μη μπορώντας να διασταυρώσει την υπόθεση του, γύριζε ξανά στην αντίθετη υπόθεση. “Και αν δεν είναι;” Αναφώνησε κοιτώντας τη Lesley. Η Lesley κοιτούσε τον Πέτρο γέροντας προς τα αριστερά το κεφάλι της, δείχνοντας την θέληση της να καταλάβει τι τον απασχολεί. “Αυτό είναι!” σκέφτηκε δυνατά ο Πέτρος κοιτώντας το νέο του εύρημα. Η σελίδα που ανακάλυψε εξηγούσε ότι δίνει τη δυνατότητα στο χρήστη να γράψει ένα email το οποίο θα λάβει στο μέλλον. Το μόνο πρόβλημα είναι πως αυτή ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τη σελίδα, και σαν αποτέλεσμα δε θα μπορούσε να έχει γράψει αυτό το γράμμα.

Η ώρα περνούσε και τα σενάρια εναλλάσσονταν στο μυαλό του. Κόντευε τρεις το πρωί και τα μάτια του κατακόκκινα από τον υπολογιστή, την αϋπνία και την έκθεση στο φως. Το κρασί του ξανά μισοάδειο και το κεφάλι του γεμάτο από σκέψεις, μπλεγμένες σα τα καλώδια πίσω από την τηλεόραση του. “Ήμουν λιώμα πάλι και το φαντάστηκα” σκεφτόταν, αφού δε μπορούσε να βρει άλλη λύση. “Ίσως να μην απαντήσω στο τηλέφωνο, δεν έχει άλλωστε νόημα όλο αυτό”, σκεφτόταν με τα μάτια καρφωμένα στο τηλέφωνο του. Ξαφνικά το τηλέφωνο χτύπησε, και το ρολόι σταμάτησε, μαζί με την καρδιά του. Το χέρι του έτρεμε, η παλάμη του είχε ιδρώσει και το αίμα του πάγωσε στον ήχο του τηλεφώνου. Σήκωσε το ακουστικό, χωρίς να βγάλει άχνα.

-Πέτρο, είσαι μόνος; Μια γνώριμη ανδρική φωνή ρώτησε γεμάτη αγωνία.

-Ποιος είναι; Απάντησε ο Πέτρος, χωρίς να μπορεί ή να θέλει να καταλάβει τι γίνεται.

-Πες μου, είσαι μόνος;

-Ναι. Τι θέλετε;

-Δεν έχω πολύ χρόνο. Κινδυνεύεις Πέτρο. Μη βγεις από το σπίτι αύριο. Όλα θα είναι εναντίον σου. Θέλω να σε προστατέψω, είναι πολύ σοβαρά τα πράγματα.

-Δεν καταλαβαίνω τίποτα, αποκρίθηκε ο Πέτρος πιάνοντας το μέτωπο του που έκαιγε.

-Πέτρο.. πρέπει να βρεθούμε. Σε μια εβδομάδα θα σου ζητήσω να κάνεις ένα μικρό ταξίδι για να συναντηθούμε.

-Άκου, δεν ξέρω που με βρήκες, αλλά εγώ...

-Ήμουν πάντα εκεί. Δε μπορούσες να ξέρεις πιο πριν, τώρα που κλείνεις τα 33 ήρθε η σωστή στιγμή.

Το μυαλό του Πέτρου έμοιαζε να βράζει, και δε μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Η αλήθεια είναι πως και ο ίδιος είχε ξεχάσει ότι είχε ξημερώσει η ημέρα των γενεθλίων του. Κοίταξε την αναγνώριση κλήσεων και έδειξε ένα παράξενο συνδυασμό αριθμών και γραμμμάτων που δεν έβγαζαν κανένα νόημα.

-Ποιος είσαι; ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

-Έχουμε πολλά κοινά, δε θα πιστέψεις πόσα. Εάν καταλάβουν ότι μιλάμε ίσως δεν καταφέρω να σε βρω ποτέ. Μη βγεις αύριο από το σπίτι, σε παρακαλώ. Αύριο τέτοια ώρα θα μπορώ να επικοινωνήσω ξανά.

-Θα με καλέσεις δηλαδή ξανά; Ρώτησε με αγωνία ο Πέτρος.

Η γραμμή έπεσε απότομα.

Τα χέρια του μούδιασαν και έπεσαν βαριά στο σώμα του. Το τηλέφωνο σωριάστηκε στο χαλί, που κάλυψε τον ήχο της τερματισμένης κλήσης. Το ρολόι ξεκίνησε ξανά να χτυπά, η Lesley πλησίασε τον Πέτρο γάβγισε προς το τηλέφωνο και έβαλε τη μουσούδα της στο χέρι του. Εκείνος κοιτούσε σα χαμένος, ψάχνοντας κάποια λογική σε όσα άκουσε. Κοιτούσε ξανά και ξανά εκείνο το email, σκεφτόταν πως αυτό θα μπορούσε να είναι μια καλοστημένη φάρσα, μα και πάλι αυτό δεν έλυνε τα ερωτήματα του.

~~~~~

7:30 το πρωί, και ο Πέτρος είχε μόλις αποκοιμηθεί στον καναπέ. Το ξυπνητήρι του σε σχήμα Yoda έκανε το μεγαλύτερο θόρυβο που είχε κάνει ποτέ. Το χτύπησε δυνατά στην κορυφή, τόσο που έκανε το χέρι του να πονέσει και

έβρισε την τύχη του (και ενδεχομένως και ο Yoda να διαμαρτυρόταν, αν μπορούσε να μιλήσει). Κοίταξε τη Lesley που ακόμη κοιμόταν και σκέφτηκε πως εκείνος έπρεπε να πάρει μια απόφαση, και γι αυτό προτιμούσε να κοιμηθεί, καθώς ήθελε να την αναβάλει. Πήρε το κινητό του στα χέρια, άνοιξε τις επαφές του, και κάλεσε το διευθυντή της εφημερίδας. Η κλήση απαντήθηκε αμέσως, πράγμα που τον απογοήτευσε καθώς δεν είχε χρόνο να σκεφτεί καλά τι θα έλεγε.

-Ελα Μάρκο, είπε με προσποιητή βραχνή φωνή. Εεε...δε μπορώ να έρθω σήμερα, δε νιώθω πολύ καλά. Ίσως να είναι κάποια ίωση.

Κι αφού απολογήθηκε προς το διευθυντή του, χωρίς να είναι πολύ βέβαιος για το πως ακούστηκε η δήθεν βραχνή φωνή και η δικαιολογία του, αποφάσισε πως δε μπορούσε να μείνει απαθής. Πήρε την πρώτη απόφαση της ημέρας, και έβγαλε τη Lesley στο μπαλκόνι, αφού δε θα μπορούσαν να πάνε βόλτα, σύμφωνα με τις οδηγίες που είχε λάβει χθες. Ήταν όμως εκ φύσεως αντιδραστικός στους κανόνες, σα να υπήρχε αυτή η αμφισβήτηση στο DNA του και ποτέ δεν κατόρθωσε να το αποβάλλει. Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο. "Είναι μια συννεφιασμένη μέρα, σαν όλες τις άλλες", σκέφτηκε θέλοντας να παρηγορήσει τον εαυτό του. Συνήθιζε να διυλίζει τον κώνωπα, μα σε αυτή την περίπτωση δεν ήξερε καν που ήταν τα εργαλεία της διεργασίας αυτής. Είχε βρεθεί άθελα του σε μια άγνωστη πίστα, σε έναν άλλο κόσμο, χωρίς λογική. Το μυαλό του από το συνδυασμό αϋπνίας, υπερβολικής σκέψης και έλλειψης στοιχείων οδηγούσε πάλι σε κάτι ανολοκλήρωτο, κι αυτό δε το άντεχε. Έκανε κύκλους η σκέψη του, και αυτή η στασιμότητα τον αναστάτωνε.

"Πρέπει να μιλήσω ξανά με εκείνη τη φωνή, χρειάζομαι εξηγήσεις" είπε ψιθυριστά, σα να φοβόταν ποιος μπορεί να τον ακούει. Το προηγούμενο βράδυ είχε ψάξει τον αριθμό που τον κάλεσε στο ίντερνετ, μα δεν υπήρχαν αποτελέσματα στην αναζήτηση του. Αυτή τη φορά, αποφάσισε να καλέσει πίσω, όπως θα έκανε με κάθε άλλη κλήση. Πάτησε το κουμπί και είδε να σχηματίζεται στην οθόνη αυτός ο παράξενος συνδυασμός. Έβαλε ανοιχτή ακρόαση θέλοντας να ακούσει καλύτερα. Το μόνο που άκουσε όμως ήταν το εκκωφαντικό, απόλυτο κενό. Το ακουστικό του τηλεφώνου είχε ξαφνικά τον ήχο που σου προσφέρει ένα μεγάλο κοχύλι όταν το τοποθετήσεις στο αφτί σου. Τον παρέσυρε για λίγο αυτός ο ήχος, ανατρίχιασε στο άκουσμα του. Άφησε τον εαυτό του να φανταστεί πως θα ήταν αν μπορούσε να μεταφερθεί στη θάλασσα. Ξαφνικά, όλες του οι αισθήσεις οδηγούσαν εκεί. Αποφάσισε σπασμωδικά να πάρει το αμάξι και να πάει στο μέρος που αγαπούσε πιο πολύ, εκεί που έβρισκε συνήθως την έμπνευση του το χειμώνα. Εκείνη η έρημη παραλία ίσως κατάφερνε να τον ηρεμίσει μετά από όλη αυτή την τρικυμία που

βίωνε. Άλλωστε αν θα πήγαινε με το αυτοκίνητο του ίσως εκείνη η φωνή να μη τον εντόπιζε, να μην ήξερε πως έφυγε από το σπίτι του. Η σκέψη αυτή πλημμύρισε το σώμα του με ελπίδα, τον έφερε αντιμέτωπο με μια άλλη πραγματικότητα, που εκείνος θα μπορούσε να θέτει κάποιους κανόνες, αφού κανείς άλλος δε του εξήγησε τους υπάρχοντες. Έφερε τη Lesley στο σαλόνι, και έκλεισε την πόρτα του διαμερίσματος του, αδιαφορώντας για το γάβγισμα της. Στα αφτιά του ηχούσε αυτή η υπέροχη μελωδία της σιωπής, της γαλήνιας θάλασσας. Κατέβηκε τα σκαλιά, κοντοστάθηκε στην εξώπορτα, όπως του επέβαλε αυτός ο πόνος στο στομάχι του, μα τον αφήφησε για να περάσει από την άλλη μεριά του φόβου.

~~~~~

Άνοιξε την πόρτα και πριν προλάβει να κάνει ένα βήμα μπροστά είδε κάτι να περνά αστραπιαία μπροστά από τα μάτια του με ορμητική φορά προς το έδαφος. Μια γλάστρα μόλις είχε πέσει, πιθανότατα από μεγάλο ύψος, και είχε θρυμματιστεί ακριβώς μπροστά του. Γούρλωσε τα μάτια, η μυρωδιά από ποτισμένο χώμα, και το κατακόκκινο χρώμα της γαρδένιας του έμοιαζαν κάπως δυσοίωνα, μα δε μπορούσε να σταματήσει εκεί. “Τέτοια ατυχήματα συμβαίνουν” υπενθύμισε στον εαυτό του και κατευθύνθηκε προς το αμάξι του, που ήταν παρκαρισμένο δύο τετράγωνα μακριά. Στο δρόμο όλα έμοιαζαν φυσιολογικά, μια χειμερινή βροχή μόλις είχε αρχίσει την εμφάνιση της, κάνοντας του ακόμη πιο έντονη την επιθυμία του να συναντήσει τη θάλασσα. Κοίταξε ολόγυρα για να δει πως η βροχή έφερε μαζί της κόκκινο χώμα, πράγμα που τον δυσαρέστησε σκεπτόμενος πως πριν λίγες μέρες είχε πλύνει το αυτοκίνητο του. Έφτασε προς το αμάξι του. Ξεκλείδωσε το αμάξι του βιαστικά, τη στιγμή που λίγα μέτρα παρακάτω ένας ηλικιωμένος κύριος πάλευε να περάσει το δρόμο σέρνοντας τα βήματα του, και τον περιπατητήρα του σε σχήμα πι. Τα αμάξια μπροστά του κόρναραν επίμονα στον κεντρικό δρόμο. Ο Πέτρος τον κοίταξε με αγωνία. Κοίταξε τριγύρω του, μα δεν υπήρχε κανείς άλλος πεζός, μονάχα θυμωμένοι οδηγοί. Συνδέθηκε ξαφνικά με τη δική του απώλεια, τον πατέρα του, που δεν πρόλαβε να τον δει σε αυτή την ηλικία, μα πρόλαβε να τον ζήσει τόσο αδύναμο. Έτρεξε προς το δρόμο, έβαλε τις φωνές στους οδηγούς που είχαν αρχίσει ήδη να περνούν ριψοκίνδυνα δίπλα από τον ηλικιωμένο κύριο, και τον βοήθησε να περάσει το δρόμο.

-Να ‘σαι καλά νεαρέ, την ευχή μου να ‘χεις, του απάντησε εξαντλημένος καθώς ήταν.

-Θα τη χρειαστώ, σας ευχαριστώ, είπε ο Πέτρος με ένα γλυκόπικρο χαμόγελο.

Ο Πέτρος έτρεξε ξανά προς το αμάξι του, μα πριν προλάβει να φτάσει στη γωνία στάθηκε αποσβολωμένος από το θέαμα. Ένα τεράστιο γκρίζο πέτρωμα, που έμοιαζε με κομήτη μόλις προσγειωνόταν με φόρα, από τον ουρανό, προς το αυτοκίνητο του, τυλίγοντας το στις φλόγες ολάκερο. Η βροχή τώρα δυνάμωνε, δημιουργώντας μια μάχη μεταξύ νερού, φωτιάς, και ανέμου. Μέσα σε δύο λεπτά ο κόσμος γύρω του έμοιαζε να διαλύεται, άνθρωποι έτρεχαν πανικόβλητοι, και σειρήνες της πυροσβεστικής είχαν αρχίσει να ηχούν από μακριά. Ένας-δύο περαστικοί τον έσπρωξαν στο διάβα τους, πασέρνοντας τον από την αρχική του θέση. Ένιωσε μια γιγάντια ενοχή για την απόφαση του, αισθάνθηκε να γίνεται πάλι μικρός, όπως τότε που έσπαγε τα βάζα της μητέρας του και προσπαθούσε να τα κρύψει για να αποφύγει την τιμωρία. Έτρεξε προς το σπίτι, αφού δεν ήξερε που αλλού θα μπορούσε να κρυφτεί. Είχε παρακούσει τις εντολές από εκείνη τη φωνή, και οι συνέπειες έμοιαζαν αρκετά καταστροφικές, τόσο για τον ίδιο, όσο και για την υπόλοιπη ζωή γύρω του. Έτρεχε έχοντας την αίσθηση πως κάποιος τον κυνηγά, κάποιος που δεν είχε μορφή ή ανθρώπινη υπόσταση. Η βροχή ξέπλενε τον ιδρώτα στο μέτωπο και τη ράχη του, δίνοντας του μια αίσθηση νέας πνοής, σα να είχε μόλις ξυπνήσει από εφιάλτη. Περνούσε ανάμεσα σε ανθρώπους, δέντρα, και αυτοκίνητα, που είχε περάσει ξανά, και όμως ένιωθε σα να περνούσε το δρόμο προς τον κάτω κόσμο.

Έφτασε στην εξώπορτα της πολυκατοικίας με την καρδιά του να θέλει να βγει από τη θέση της, και τα χέρια του να τρέμουν τόσο που να μη μπορεί να βρει τον τρόπο να ανοίξει την πόρτα. Παρατήρησε πως κάποιος είχε μαζέψει τη γλάστρα, και αυτό πυροδότησε άλλη μια υπόθεση. Στιγμιαία σκέφτηκε πως ίσως δεν ευθύνεται αυτός για το αλλόκοτο συμβάν, πως μπορεί να πρόκειται για μια παραίσθηση ακόμη. Κοιτάζοντας πίσω βεβαιώθηκε πως αυτή η σκέψη δε μπορεί να σταθεί. Ξεμπλέκοντας τα κλειδιά του ένιωσε πως ούτε ο ίδιος μπορούσε πια να σταθεί, τα άκρα του παρέλυναν σταδιακά ως που σκοτεινίασαν όλα γύρω του.

~~~~~

Το ίδιο βράδυ ο Πέτρος τρομαγμένος από τα γεγονότα έμεινε ξαπλωμένος στο κρεβάτι, κουκουλωμένος με το πάπλωμα του. Ο ύπνος αποφάσισε να του κάνει παρέα επιτέλους, και εκείνος αφέθηκε μετά από καιρό στα χέρια του. Εκείνο το βράδυ ο άνεμος σφύριζε έξω από το παράθυρο του, και το δωμάτιο του ήταν κρύο και σκοτεινό. Το δέντρο έξω από το παράθυρο του είχε αρχίσει να παλεύει με τον άνεμο. Ο θόρυβος από αυτό τον αγώνα ξύπνησε τον Πέτρο, που κοιτώντας το Yoda να γράφει ότι ήταν σχεδόν 3 το βράδυ, άλλαξε πλευρό

στο κρεβάτι και σκέπασε ξανά το κεφάλι του. Μια αστραπή φώτισε το δωμάτιο και σκέφτηκε πως ίσως είναι καλύτερα να αποσπάσει την προσοχή του με το κινητό, μέχρι να τον πάρει ο ύπνος. Άγγιξε το κινητό του, το έφερε κοντά στα μάτια του, μέχρι που η φωτεινότητα τον τύφλωσε στιγμιαία. Από τότε που είχε χωρίσει το κινητό του ήταν πάντα στο αθόρυβο, καθώς δεν έβρισκε το νόημα να υπάρχει ήχος σε κάτι που δε χτυπά σχεδόν ποτέ από το άτομο που περίμενε. ‘‘Κάθε πρόβλημα είναι ένα ματαιωμένο όνειρο’’ είχε διαβάσει κάπου. Έτσι και το ενδεχόμενο να τον καλέσει ξανά η Έψιλον. φάνταζε ως όνειρο, και εκείνος είχε κουραστεί να ματαιώνεται συνέχεια. Άλλη μια αστραπή και το κινητό τηλέφωνο του σα να τη μιμήθηκε, τρίζοντας ολόκληρο. Ο γνωστός αλλόκοτος αριθμός πρόβαλε στην οθόνη στιγμιαία.

‘‘Σε μια ώρα πρέπει να έρθεις στο λιμάνι, στην τελευταία προβλήτα προς τα αριστερά. Θα σε περιμένω εκεί. Πάρε ταξί, μα πρόσεξε να μην κινήσεις υποψίες. Θα είναι ακόμη σκοτεινά, γι αυτό πάρε έναν φακό μαζί σου’’ έγραφε το μήνυμα.

Ο Πέτρος είχε ήδη ανοίξει διάπλατα τα μάτια του. Δε μπορούσε να ξέρει τι τον περίμενε, και αυτό εκτόξευε το άγχος του, καθώς δε μπορούσε να ελέγξει τα πιθανά σενάρια. Ανατρίχιαζε στη σκέψη ότι ο κόσμος εκεί έξω είναι επικίνδυνος, απρόβλεπτος, και πως μπορεί να βρεθεί νεκρός κάτω από έναν μετεωρίτη. Ύστερα ξεκίνησε ξανά αυτό που γνώριζε πολύ καλά. Έβαλε τον εαυτό του σε ένα δίλημμα που κράτησε παραπάνω από όσο νόμιζε. Η ώρα ήταν 4 παρά τέταρτο, και εκείνος βρισκόταν ακόμη καθισμένος στο κρεβάτι με το πρόσωπο του ανάμεσα στα χέρια του και τα πόδια του να τρέμουν. Το πάει ή να μην πάει μέχρι την προβλήτα απόψε, έμοιαζε ξαφνικά να είναι το δίλημμα του Άμλετ. Εδώ που τα λέμε κανείς δε σου διασφαλίζει ότι το να μείνεις σπίτι θα σε κρατήσει ζωντανό, αλλά όσο να πεις μετά την τελευταία του προσπάθεια εξόρμησης, είχε κάθε λόγο να νιώθει πιο ασφαλής στο σπίτι.

Ο Yoda τώρα έγραφε 3:50, και ο Πέτρος μόλις είχε βρεθεί έξω από την πόρτα του, περιμένοντας το ταξί που είχε καλέσει. Εξήγησε στον ταξιτζή ότι θέλει να πάει μέχρι το λιμάνι, όσο πιο γρήγορα γίνεται, χωρίς όμως να του αποκαλύψει ότι ο τελικός προορισμός ήταν η αριστερή προβλήτα.

Μόλις κατέβηκε από το ταξί ένωσε ένα κρύο αεράκι στα χέρια του και μια μεγάλη αγωνία για το τι θα συναντούσε σε λίγο. Ήλπιζε πως αυτό που ερχόταν μπορούσε να το αντέξει, και θα τον πήγαινε ένα βήμα παραπέρα στη ζωή του. Δεν ήταν άνθρωπος που ρίσκαρε πολύ, ήθελε τη ζωή του σε τάξη, είχε παλέψει να βάλει και το μυαλό του σε τάξη, μα κάποια πράγματα έρχονται μόνα τους, δε σε ρωτούν, δε σε περιμένουν. Όπως σε κάθε ιστορία που έγραφε εκείνος, έτσι και στη δική του, ο ήρωας έπρεπε να βασανιστεί και να πάρει αποφάσεις.

Άλλωστε, η ζωή δεν είναι ένα σύνολο αποφάσεων; Ίσως και όχι βέβαια. Εξαρτάται σε ποια χώρα, σε ποια χρονιά και σε ποιο πλανήτη γεννήθηκες. Την ώρα που γεννήθηκε ο Πέτρος, σε ένα μικρό νησί του Αιγαίου, οι γονείς του είχαν ήδη αποφασίσει να τον απομακρύνουν. Ο πόνος της μητέρας του ήταν διπλός. Ήταν ο πόνος της γέννας, που ήταν περιορισμένος στο χρόνο, και ο πόνος του αποχωρισμού, που θα διαρκούσε εφόρου ζωής. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ την πραγματική του οικογένεια. Ο πόνος όμως αυτός μέσα στα χρόνια είχε μικρύνει τόσο, που σχεδόν δε τον ένιωθε. Ήξερε εξαρχής πως η οικογένεια που τον έφερε στον κόσμο δε μπορούσε να του προσφέρει τίποτα από όσα είχε η δεύτερη του οικογένεια. Δε θα σπούδαζε ποτέ πιθανότατα, δε θα πήγαινε ποτέ σε διαφορετικά μέρη, δε θα είχε ποτέ την πολυτέλεια να γράφει ιστορίες για βασανισμένους ήρωες, γιατί θα έπρεπε να τις ζήσει για να επιβιώσει.

Στιγμιαία του πέρασε από το μυαλό πως ίσως ο αποστολέας του email να ήταν ένας αδερφός, ακόμη και ένας δίδυμος αδερφός, από την βιολογική του οικογένεια. Φαντάστηκε πως μπορεί να μοιάζουν, πως μπορεί πέραν του ονόματος του, να έχουν και άλλα κοινά, είτε εξωτερικά χαρακτηριστικά, είτε βιώματα, ακόμη και κοινή πορεία ζωής. Δεν είχε αναζητήσει ποτέ τους γονείς του. Ο πατέρας του τού είχε προτείνει κάποτε να τον βοηθήσει σε αυτό, μα το απέρριψε, όπως τον είχε απορρίψει και εκείνον η βιολογική του οικογένεια. Από τότε θαρρείς και ζούσε για την αναπαραγωγή αυτής της απόρριψης. Ένας φαύλος κύκλος από απορρίψεις που έπαιζαν σε επανάληψη στο μυαλό του δεν τον άφηνε να κοιμηθεί τα βράδια. Κι έτσι, η γραφή, ο αντιπερισπασμός που είχε βρει τόσα χρόνια λειτουργούσε άλλες φορές περισσότερο, κι άλλες λιγότερο καλά.

~~~~~

Στο φάσμα του αντιπερισπασμού σε αυτή τη στιγμή της ζωής του δεν είχε κάτι να τον περιμένει. Τίποτα δε θα μπορούσε να του φανεί χρήσιμο, να τον ενώσει με μια, έστω, προσωρινή ανακούφιση. Κοίταξε το ρολόι του και ένιωσε ένα ρίγος στην πλάτη του. Είχε αργήσει, κι αυτό ίσως να ήταν η μόνη ευκαιρία για να αναβληθεί αυτό που τον φόβιζε. Παράλληλα πρόσεξε πως το ρολόι του είχε σταματήσει στα 10' αργότερα απ το ραντεβού του. Άνοιξε το βήμα του και άρχισε να ανασαίνει βαριά. Ο αέρας τώρα γινόταν πιο δυνατός, και η θάλασσα είχε αναταραχθεί, σα να ήθελε να τον εμποδίσει από τη σύνδεση με τον άλλο Πέτρο. Αναρωτήθηκε προς στιγμήν πόσο καιρό είχε να τρέξει, μα δε μπορούσε να υπολογίσει. Σε κάθε περίπτωση, κανείς δε θα τον χαρακτήριζε αθλητικό τύπο, και η άσκηση του ήταν η καθημερινή βόλτα που τον έβγαζε η Lesley. Ξεκίνησε να τρέχει με έναν ρυθμό που ξεπερνούσε το όριο του, πηγαίνοντας

κόντρα στον άνεμο, και φέρνοντας μια αλμυρή γεύση στα χείλη του, και μερικές στάλες ιδρώτα στο μέτωπο του.

Η προβλήτα ήταν πια ορατή, και μαζί της και ο φάρος που στεκόταν παραδίπλα. Το κόκκινο φως του φάρου που καθρεφτιζόταν στη θάλασσα ήταν από τα λίγα χρώματα που μπορούσε να διακρίνει. Στην άκρη της προβλήτας στεκόταν μια μορφή που δε μπορούσε να διαχωρίσει εάν ήταν μια γυναικεία ή μια ανδρική. Ένα λευκό φαρδύ φούτερ με κουκούλα φώτιζε ως τα μάτια του. Η μορφή στεκόταν όρθια, με το πρόσωπο προς τη θάλασσα, και την πλάτη προς τη διαδρομή που ακολουθούσε ο Πέτρος. Η πρώτη σταγόνα που έπεσε στο χέρι του τον έκανε να ανατριχιάσει. Πλησίασε προς την προβλήτα και είδε τη μορφή να αποκτά μια γνώριμη υπόσταση.

-Ήξερα πως θα έρθεις, του απάντησε βουρκωμένη η Έψιλον.

-Τί κάνεις εσύ εδώ; Αποκρίθηκε όλο έκπληξη ο Πέτρος.

-Υποθέτω πως ήθελα πολύ να σε δω. Έκανα ένα μεγάλο ταξίδι, μέχρι εδώ.

-Τί εννοείς, πού βρισκόσουν; Γιατί με καλούσες από εκείνο τον αριθμό;

-Κοίτα, δεν έχω πολύ χρόνο. Υπάρχουν δυο πράγματα που θα χρειαστεί να κάνεις για μένα. Βρίσκονται όλα σε αυτό το χαρτί, του είπε και του άπλωσε το χέρι. Εκείνος πρόσεξε πως έλειπε από το αριστερό της χέρι το μεγάλο τατουάζ σε σχήμα πεταλούδα που είχε κάνει πριν χρόνια. Άρχισε να παρατηρεί και άλλες λεπτομέρειες στο πρόσωπο της που την έκαναν να μοιάζει ξένη. Οι φακίδες της έλειπαν, και δεν είχε εκείνη τη λάμψη στα πράσινα της μάτια.

-Τί λες; Ποια είσαι;

-Πέτρο δεν είναι όλα όπως φαίνονται.

-Μου κάνεις πλάκα; Ποια είσαι; Είπε και έκανε ένα βήμα πίσω.

-Υπάρχει μια παράλληλη ζωή με αυτή που κάνεις εδώ. Είναι πολύ μακριά, και δεν έχει καμία σχέση με όσα έχεις συνηθίσει. Δεν ξέρω τι να σου πω πρώτο από όλα. Όλοι εκεί, στον πλανήτη "3361 Ορφεύς" έχουμε φτιαχτεί σύμφωνα με δικά σας χαρακτηριστικά, και τις δικές σας ιστορίες. Εγώ για παράδειγμα, έχω μεγάλη ομοιότητα στην κοπέλα σου, βασικά την προηγούμενη κοπέλα σου.

-Τι εννοείς, είστε κλώνοι;

-Ε, όχι ακριβώς, μην κολακεύεις τόσο. Υπάρχουν κάποια χαρακτηριστικά που μας είναι λίγο άχρηστα. Βλέπε τις ρυτίδες, τα σημάδια και οτιδήποτε άλλο

χαλάει το δέρμα μας. Στο δικό μας πλανήτη είμαστε όλοι αγνοί, παραμένουμε αναλλοίωτοι στο χρόνο, δεν πεθαίνουμε ποτέ από φυσικά αίτια, όλες οι πληγές γιατρεύονται. Δεν υπάρχουν διαφορετικές γλώσσες, όλοι μιλάμε σε όλες. Έχουμε αρκετή νοημοσύνη από την ώρα που δημιουργούμαστε και όσο μεγαλώνουμε δεν αλλάζουν και πολλά. Έχουμε μια ήρεμη ζωή μπορώ να πω, δεν έχουμε όμως κάτι που έχετε εσείς.

-Και τί είναι αυτό; Τί καλύτερο θα είχε κανείς απ την αθανασία;

-Μια ζωή με νόημα υποθέτω. Βλέπεις, δεν έχουμε τη δυνατότητα να αισθανόμαστε. Δεν έχουμε φτιαχτεί να δημιουργούμε σχέσεις. Έχουμε φτιαχτεί για να υπηρετούμε τον Θεό μας, να δημιουργούμε συνεχώς και να παρακολουθούμε τους άλλους πλανήτες, προσπαθώντας να φέρουμε την ισορροπία μεταξύ τους.

-Δε τα έχετε καταφέρει και πολύ στο δικό μας πλανήτη, απ' ότι φαίνεται.

- Η αλήθεια είναι ότι ο δικός σας πλανήτης μας δυσκολεύει πιο πολύ. Όμως, για πλάσματα που δεν έχουμε αισθήματα, νομίζω καλά τα πάμε. Έχουμε πρόσβαση σε πολλά που ούτε μπορείς να φανταστείς. Από τον υπολογιστή σου, μέχρι τις αναμνήσεις σου, όπως έχουν καταγραφεί στη μνήμη σου. Η αλήθεια είναι πως δεν έπρεπε να είμαι εδώ σήμερα. Δεν επιτρέπεται η επικοινωνία μεταξύ των δύο πλανητών ακόμη, γι αυτό και βιάζομαι. Η ισορροπία στο σύστημα αλλάζει κάθε φορά που επικοινωνούμε. Και εκεί ξεκινά η δική μου αλήθεια. Ήθελα τόσο να μάθω πως είναι να νιώθεις αυτά που είδα σε 'σένα. Είχα δει πόσο πολύ πόνεσες που έφυγε η Έψιλον. Διάβασα την τελευταία σου ιστορία Πέτρο. Κατάλαβα πόσο σου λείπει. Ένιωσα αυτό που νιώθεις.

-Μα είπες πως...

-Ακριβώς αυτό. Κατάφερα να αισθανθώ όπως όλοι εσείς, μέσα από την ιστορία σου. Και τώρα νιώθω τόσο ξένη εκεί. Είμαι σε θέση να ξέρω ότι η ζωή που μένει για την E. εδώ δεν είναι παρά μόνο λίγα χρόνια.

-Πώς το ξέρεις;

-Σου είπα, κρατάμε την ισορροπία. Εγώ όμως θέλω να τη σώσω. Ο Πέτρος, δηλαδή ο άλλος Πέτρος, είναι ο μόνος μου σύμμαχος. Θέλει να πάρει τη θέση σου, και εγώ τη δική της. Εάν προλάβουμε να αλλάξουμε θέσεις πριν τα γενέθλια της, εκείνη θα πάει στη θέση μου και εγώ στη δική της. Ο Πέτρος θα έρθει εδώ και εσύ θα πάς στη θέση του. Εκεί, θα μπορείτε να ζήσετε μαζί, όπως έπρεπε να είστε, στην αιωνιότητα.

-Κι εσείς;

-Θα έδινα τα πάντα για να νιώσει για εμένα, όσα νιώθεις εσύ για εκείνη. Κι ας είναι για λίγα χρόνια, ίσως αρκούν για να γεμίσουμε αυτό το κενό. Σκέψου το. Στην ιστορία έγραφες πως ο ήρωας σου θα έκανε τα πάντα για να είναι ξανά μαζί της.

-Και όλη αυτή η ισορροπία δε θα διαταραχθεί;

-Μόνο όταν επικοινωνούμε διαταράσσεται. Όταν αλλάξουμε θέσεις δε θα υπάρχει λόγος ανησυχίας, κανείς δε θα δει τη διαφορά, δε τους νοιάζει. Πολλοί μύθοι λένε πως έχει γίνει ξανά. Πρέπει να την πλησιάσεις ξανά και να την πείσεις. Ο Πέτρος έχει κάνει προσπάθεια να την πλησιάσει, αλλά μας αγνόησε. Κάνε μια προσπάθεια..

-Δε θα με πιστέψει.

-Δείξε της το σημείωμα μου, είπε και του το έδωσε κλείνοντας του το χέρι σφιχτά. Θα σε καλέσω σε δυο ημέρες ξανά. Είναι αρκετός χρόνος νομίζω. Φρόντισε να της έχεις μιλήσει.

Πριν προλάβει να βγάλει λέξη εκείνη βούτηξε στη θάλασσα και χάθηκε σε αυτή. Η αντανάκλαση του φάρου μέσα στο νερό ξαφνικά χάθηκε. Η βροχή συνέχιζε να πέφτει με μανία πάνω στη θάλασσα αυξάνοντας τη στάθμη της. Ο Πέτρος περίμενε να τη δει να βγαίνει απ τη θάλασσα, μα δε βγήκε ξανά. Έμεινε για λίγο να ατενίζει τη θάλασσα χωρίς καμία προσδοκία πια.

2

Το επόμενο πρωί τον βρήκε να αναρωτιέται εάν υπάρχει λόγος να σηκώνεται απ' το κρεβάτι του πια. Τις πρώτες πρωινές ώρες ήταν σχεδόν πεπεισμένος πως όλο αυτό είναι μονάχα ένα δημιούργημα της φαντασίας του, μέχρι που είδε το τσαλακωμένο σημείωμα στην τσέπη του. Είχε επιλέξει να μείνει εκτός δουλειάς, να προσποιηθεί ξανά τον άρρωστο. Ήθελε πολύ να μην ασχοληθεί με την απόφαση που τον βασάνιζε. Η απώθηση αυτή όμως έμοιαζε να τον κουράζει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Ακριβώς όπως και η απόφαση του να διαγράψει την Έψιλον από τη ζωή του, τον κούραζε, και τον έφερνε ακόμη πιο κοντά στη σκέψη της. Κοιτούσε το ταβάνι την ώρα που η βροχή χτυπούσε με μανία το παράθυρο πάνω από το κεφάλι του. Το στομάχι του ανακατευόταν κάθε φορά που ένιωθε πως πλησίαζε το τέλος μιας προθεσμίας, και τώρα η προθεσμία ήταν τόσο μικρή, που σχεδόν είχε ήδη τελειώσει στο μυαλό του. Κοίταξε το ρολόι και στιγμιαία ευχήθηκε να περάσουν αυτές οι δύο ημέρες της προθεσμίας του αμέσως, χωρίς να πάρει καμία απόφαση.

Ένα μήνυμα στο κινητό του τού υπενθύμισε πως οι ώρες του μειώνονται.

Πήρε δύναμη και πληκτρολόγησε τον αριθμό της Έ. στο κινητό του. Σκέφτηκε πως τέτοια ώρα θα ήταν ακόμη στο σπίτι. Και αν δεν απαντούσε, θα είχε τουλάχιστον προσπαθήσει. Θα μπορούσε ακόμη να περάσει από το σπίτι της να τη δει. Η γειτονιά της ήταν κοντά, και οι δρόμοι ακόμη άδειοι, θα έφτανε εκεί σε λίγη ώρα. Ήξερε πως η πιθανότητα να δεχόταν η Έψιλον, τη συμφωνία από τη σωσία της ήταν μια στις χίλιες. Αλλά αυτή η μία και μοναδική ευκαιρία τον ανακούφιζε και μόνο στη σκέψη. Γιατί αν υπήρχε αυτή η διέξοδος που του έδινε την ευκαιρία να είναι μαζί της ξανά, οπουδήποτε στον κόσμο, θα άξιζε να το προσπαθήσει. Η βροχή δυνάμωνε όσο περίμενε με το ακουστικό στο αφτί του. Άνοιξε την τηλεόραση για να αποσπάσει την προσοχή του και να ξεγελάσει το άγχος του. Ο ήχος της είχε σχεδόν αποκλειστεί απ' τον ήχο της βροχής και των χτύπων της καρδιάς του.

Το ακουστικό παρέμενε βουβό, που τον έκανε να εικάζει πως ίσως οι γραμμές είχαν υποστεί πάλι κάποια βλάβη λόγω βροχής. Σκέφτηκε πως ίσως όλη αυτή η ιστορία να μπορεί να γίνει ακόμη πιο δύσκολη. Μα πώς μπορεί να αξίζει κάτι αν δε το έχεις προσπαθήσει πολύ; Και πώς τελικά μπορεί κανείς να χαρεί για κάτι, αν πρώτα δεν παλέψει για αυτό; Ο έρωτας ποτέ δεν ήταν σκοπός της ζωής του, κι ας γεννήθηκε χάρη σε αυτόν, και ας ήταν πάντα μέρος των ιστοριών του. Με έναν τρόπο τρεφόταν από αυτόν σε καθημερινή βάση, και αυτό τον συνέδεε με την απόφαση του. Πήρε απόφαση σε μια στιγμή, κάτι που συνήθως δε τον οδηγούσε σε ευχάριστα αποτελέσματα. Ντύθηκε βιαστικά, και

αποφάσισε να πάει στο σπίτι της, με μοναδικούς του συμμάχους αυτό το σημείωμα και τη θέληση του να την πείσει. Όση ώρα ετοιμαζόταν είχε το ακουστικό στο χέρι του, σε ανοιχτή ακρόαση, να καλεί ξανά και ξανά. Οι ειδήσεις συνέχιζαν να εκτυλίσσονται μπροστά στην οθόνη της τηλεόρασης και εκείνος μηχανικά διάβαζε τους τίτλους, όπως συνήθιζε να κάνει με τις ταμπέλες στο δρόμο καθώς οδηγούσε. Το μυαλό του ήδη έτρεχε μακριά, ταξίδευε στο χρόνο. Πριν ακούσει την παρουσιάστρια να μιλά διάβασε τον τίτλο:

“Δολοφονία στην οδό Ερεχθείου 33 σήμερα τα ξημερώματα. Ο δράστης πυροβόλησε το θύμα πάνω από 5 φορές”. Η οδός της Έψιλον.

Ξαφνικά το ακουστικό απέκτησε φωνή και μια ελπίδα γεννήθηκε μέσα του. Το μήνυμα στο ακουστικό δήλωνε πως ο αριθμός αυτός δε χρησιμοποιείται πια. Το σώμα του παρέλυσε στιγμιαία. Αν ήταν εκείνη θα είχαν όλα τελειώσει ενώ εκείνος έμενε απαθής, αδυνατώντας να λάβει μίαν απόφαση. Αν δεν ήταν εκείνη ίσως αυτό που άλλοι ονομάζουν “Θεό” να του είχε δώσει μια δεύτερη ευκαιρία. Άρπαξε τα κλειδιά και βγήκε τρέχοντας έξω.

~~

Στη διαδρομή προς το σπίτι της νόμιζε πως γινόταν ένας πολύ ισχυρός σεισμός. Στην πραγματικότητα ήταν τα πόδια του που έτρεμαν καθώς πάλευαν να τρέξουν προς την οδό της. Ένιωθε πως είχαν όλα τελειώσει, πριν προλάβει να διαλέξει εκείνος το τέλος. Πλησιάζοντας προς την οδό της είδε πολλούς άγνωστους ανθρώπους να στέκονται μπροστά από την πολυκατοικία της και τα γύρω κτίρια. Κοίταξε για λίγο το πλήθος και την αναζήτησε με το βλέμμα του, αλλά μάταια. Η είσοδος της πολυκατοικίας είχε κλειστεί από μια κορδέλα του εγκληματολογικού και δύο αστυνομικοί είχαν αναλάβει τη φύλαξη του κτιρίου. Τους πλησίασε θέλοντας να αντλήσει πληροφορίες αλλά εκείνοι στέκονταν σαν κέρβεροι αμίλητοι. Τελικά παρά την επιμονή του εκείνοι τον έσπρωξαν προς την αντίθετη μεριά. Θυμήθηκε ξανά την αντιπάθεια του προς το συγκεκριμένο επάγγελμα, και κάθε είδους εξουσία. Άφησε το θυμό του στην άκρη, και προσπάθησε να βρει άλλη πηγή πληροφόρησης. Κοίταξε το πλήθος ξανά, μα δεν υπήρχε κάποιο γνώριμο πρόσωπο. Κάλεσε ξανά τον αριθμό της, μα και πάλι ο ήχος τον απογοήτευσε. Κάλεσε για πρώτη φορά μετά από χρόνια την αδερφή της. Το τηλέφωνο της ήταν απενεργοποιημένο. “Είναι μάταιο” σκέφτηκε, “πιο γρήγορα θα το μάθαινα από τις ειδήσεις”.

Ξαφνικά το βλέμμα του έπεσε σε μια ηλικιωμένη, μαυροφορεμένη γυναίκα, γύρω στα 80. Στεκόταν στην άκρη του πεζοδρομίου, όρθια με την πλάτη της πάντα λυγισμένη προς τα μπροστά, τσακισμένη από τις δικές της απώλειες που έμοιαζαν σα φαντάσματα που τη στοίχειωναν. Την αναγνώρισε, ήταν η γειτόνισσα της Ε. Όποτε τους έβλεπε μαζί πάντα τους χαμογελούσε και τους καλημέριζε. Δε θυμόταν το όνομα της, ήξερε όμως πως εκείνη ήταν το πρόσωπο-κλειδί σε αυτή τη σκηνή. Την πλησίασε χωρίς κανένα δισταγμό και την κοίταξε όλο απορία. Εκείνη βουρκωμένη, με μάτια κόκκινα, τον πήρε αγκαλιά ξεσπώντας σε λυγμούς.

-Εσύ! Αχ παιδί μου, λυπάμαι πολύ για την Έλλη σου.

Καθώς επεξεργαζόταν τα λόγια της ένωθε σα να έβλεπε αυτή τη σκηνή από μακριά. Ξαφνικά γινόταν ένας άλλος, έβγαινε έξω από το σώμα του. Τα δάκρυα του πλημμύρισαν το πρόσωπο του. Δε μπορούσε να πιστέψει πως όλα είχαν χαθεί, πως δε θα την έβλεπε ξανά. Χιλιάδες μικρά μαχαίρια τρυπούσαν κάθε σημείο του σώματος του, και ο πόνος στο στήθος του ήταν πιο οξύς από ποτέ.

-Ήσαστε τόσο ταιριαστό ζευγάρι παλικάρι μου. Να πηγαίνεις να τη βλέπεις όμως. Ο Θεός είναι μεγάλος.

Στιγμιαία θύμωσε στο άκουσμα αυτών των λέξεων. Ποιός Θεός μπορεί να είναι τόσο μεγαλόκαρδος και καλός που σου στερεί τον άνθρωπο που αγάπησες; Πόσο είχε βαρεθεί να ακούει κουβέντες σαν αυτές. Υπέθετε πως ο Θεός που είχε γνωρίσει εκείνος δεν είχε σχέση με αυτόν που ήξεραν οι άλλοι. Για εκείνον δεν είχε κανένα νόημα να επισκέπτεται έναν τάφο, δεν έβλεπε τίποτα το συμβολικό σε όλο αυτό. Ακόμη και τον τάφο του πατέρα του είχε χρόνια να τον επισκεφθεί. Γύρισε προς την αντίθετη κατεύθυνση, με όση δύναμη του είχε απομείνει.

-Να πηγαίνεις, μπορεί να τη βοηθήσεις, ακούς; Του φώναξε.

-Πού να πηγαίνω, τι είναι αυτά που λέτε;

-Στο ψυχιατρείο, εκείνο εκτός της πόλης παιδί μου, είπε ψιθυριστά εκείνη. Μα νόμιζα πως θα το ήξερες, του απάντησε διστακτικά.

Δεν ήξερε πως να αντιδράσει, στην αρχή ανακουφίστηκε που δεν ήταν εκείνη το θύμα της δολοφονίας. Ύστερα όμως δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Σε μια στιγμή ο πόνος του άλλαξε μορφή, έγινε ένα διάφανο τέρας που την κρατούσε μακριά του, μια οδονηρά λευκή εικόνα.

~~~

Μέσα σε μια ώρα είχε αλλάξει γνώμη χιλιάδες φορές για το πως να χειριστεί την κατάσταση. Πώς χειρίζεσαι άλλωστε κάτι που εκ των προτέρων είναι εκτός του ελέγχου σου; Τί θα μπορούσε να της πει όταν την επισκεφθεί, και μήπως όσα θα της έλεγε επιβάρυναν περισσότερο την κατάσταση της; Όλο αυτό το αδιέξοδο τον είχε φέρει ξανά στην ίδια ακινητοποιημένη θέση που γνώριζε καλά. Από φόβο μήπως το αποτέλεσμα δεν είναι αυτό που θέλει, επέλεγε να βρίσκεται στη μέση και να μην κάνει τίποτα. Είχε γυρίσει στο σπίτι και έφτιαχνε σενάρια με το πως θα μπορούσε να συνεχιστεί η δική του ιστορία, μέχρι που νύχτωσε.

Τα μάτια του καρφώθηκαν στο ρολόι που αυτή τη φορά έμοιαζε να λειτουργεί, παρά τη θέληση του. Έσπρωχνε την ώρα για να φτάσει στη στιγμή που πάγωσε ξανά. Τότε χτύπησε η πόρτα του. Η Ε. είχε έρθει αυτή τη φορά στο σπίτι του, χωρίς προειδοποίηση. Ξαφνιάστηκε όταν την είδε. Για μια στιγμή σάστισε κοιτάζοντας τη στα μάτια. Ήθελε τόσο πολύ να δει την Έλλη στη θέση της. Τα ποτήρια κρασί που είχε καταναλώσει δεν ήταν αρκετά για να πιστέψει κάτι τέτοιο όμως.

-Πέρασε μέσα, της είπε κάνοντας της νόημα με το χέρι.

Φορούσε ένα κόκκινο φόρεμα, απόχρωση ολίδια με το κραγιόν και το δαχτυλίδι της. Ήταν ιδιαίτερα περιποιημένη συγκριτικά με την προηγούμενη φορά που την είδε. Σκέφτηκε στιγμιαία ότι το κόκκινο της φόρεμα έμοιαζε με το αγαπημένο φόρεμα της Έλλης, εκείνο με τα λουλούδια που φορούσε την ημέρα που γνωρίστηκαν. Του έκανε εντύπωση το πως φερόταν η Ε. στο χώρο, με αυτοπεποίθηση, σα να της ήταν ήδη οικείο το σπίτι του. Κάθισε στον καναπέ και σταύρωσε τα πόδια της. Την ακολούθησε και κάθισε στην άλλη γωνία του καναπέ.

-Λοιπόν; Της μίλησες; τον ρώτησε κοφτά.

-Ε, κοίτα, υπήρξαν κάποιες επιλοκές στο σχέδιο.

-Τί εννοείς ακριβώς;

-Δεν κατάφερα να τη δω. Η Έλλη είναι στο ψυχιατρείο, δεν ξέρω πως κατέληξε εκεί, ποια ήταν η αιτία, αλλά δεν ξέρω εάν μπορώ να την προσεγγίσω.

-Τη φοβάσαι; τον ρώτησε γελώντας ειρωνικά.

-Όχι, όχι, δεν είναι αυτό.

-Μήπως δε τη θέλεις τόσο τελικά;

-Όχι, δεν είναι αυτό. Είναι ότι δεν ξέρω εάν έχω το δικαίωμα να την ταράξω λέγοντας της όλα αυτά, ειδικά τώρα. Φαντάζομαι πως θα είναι εύθραυστη, δε θέλω να ρισκάρω να της κάνω κακό.

-Είσαι τόσο ευαίσθητος Πέτρο, ακούγεται λογικό αυτό που λες.

Τον πλησίασε και κάθισε ακριβώς δίπλα του. Πέρασε το χέρι της αργά, με δισταγμό, γύρω από τον ώμο του. Εκείνος είχε αρχίσει να νιώθει ήδη αμήχανα. Σύμφωνα με τα λεγόμενα της αυτά τα πλάσματα δεν είχαν συναισθήματα, και αυτή η ξαφνική της προσέγγιση του φαινόταν πολύ περίεργη.

-Ίσως, έτσι να είναι καλύτερα, αγάπη μου, του απάντησε με προσποιητό χαμόγελο και τον πλησίασε κι άλλο με σκοπό να τον φιλήσει.

Ο Πέτρος ένιωσε μια ξαφνική απειλή, την απομάκρυνε σπρώχνοντας την.

-Μα τί κάνεις, μου λες;

-Τί θέλεις να κάνω; Αφού δεν βρήκες την Έλλη ίσως βρεις σε μένα αυτό που χρειάζεσαι.

-Τί λες;

-Εννοώ ότι τώρα που η Έλλη είναι μόνιμα στο ψυχιατρείο

-Για στάσου, εγώ δεν είπα ότι είναι μόνιμα. Και όταν σου είπα που βρίσκεται δε φάνηκε να ξαφνιάζεσαι.

-Μα σου έχω εξηγήσει, δεν έχω συναισθήματα.

-Δεν ξέρω εάν το πιστεύω αυτό και δεν καταλαβαίνω ειλικρινά τι θες από μένα.

Τότε το πρόσωπο της Ε. σκοτεινίασε. Άρχισε να αποκτά μια έκφραση που τον παραξένεψε. Ένιωσε να τη φοβάται, να στέκει δίπλα της αμήχανος και ακινητοποιημένος ξανά.

-Κοίτα Πέτρο, δεν έχω χρόνο για παιχνίδια.

-Πώς ήξερες πού είναι; Εσύ ευθύνεσαι που είναι εκεί; Πες μου την αλήθεια.

-Η Έλλη σου είναι εκεί που είναι γιατί τρελάθηκε, εντάξει; Σου είπα πως προσπαθήσαμε να επικοινωνήσουμε μαζί της και εκείνη δεν ανταποκρίθηκε. Δεν ήξερα τι άλλο να κάνω, οπότε πήγα να τη βρω.

-Και; Τί συνέβη; Τί της έκανες; Ένωθε τις φλέβες στο μέτωπο που να χτυπούν με μανία και τα μάτια του να καίνε. Είχε εξοργιστεί στην ιδέα ότι εκείνη και το σχέδιο της ήταν η αιτία που η Έλλη βρισκόταν στην κλινική.

- Δε θα σου πω ψέματα γι αυτό. Ήξερα πως αν με συναντούσε θα τρελαινόταν, όπως κάθε άνθρωπος που συναντά το σωσία του, το είχα ανάγκη Πέτρο.

-Ήξερες τι έκανες και επέλεξες να τη δεις; Γιατί δεν πήγε ο δικός μου σωσίας

-Δε τον ένοιαζε, μόνη μου είμαι σε αυτό. Θέλω να με καταλάβεις. Δε μπορείς να φανταστείς πόσο άσχημο είναι να ζεις μια ζωή χωρίς καμία επιλογή. Να ξυπνάς και να κοιμάσαι μόνη, μόνη δίπλα σε έναν άλλον άνθρωπο, που κάποιος διάλεξαν για σένα, που εσύ δε νιώθεις τίποτα για αυτόν, και αυτός απολύτως τίποτα για εσένα. Δε μπορείς να φανταστείς πόσο δύσκολο είναι να εργάζεσαι σκληρά για να κρατήσεις τις ισορροπίες στις ζωές των άλλων, όταν εσύ δεν έχεις ζωή. Σε έβλεπα μαζί της και ζήλευα θανάσιμα. Κανείς εκεί δεν ήξερε τι είναι η ζήλεια, κανείς δε μπορούσε να με καταλάβει. Εσύ όμως ξέρεις πως είναι να είσαι διαφορετικός.

-Περιμένεις να σε λυπηθώ; της απάντησε οργισμένος.

-Δεν περιμένω να με λυπηθείς. Θέλω να μου δώσεις μια ευκαιρία. Να ΜΑΣ δώσεις μια ευκαιρία. Δεν πιστεύω να θέλεις ακόμη να είσαι μαζί της. Είναι άρρωστη Πέτρο, ενώ εγώ θα είμαι υγιής, και κοντά μου κι εσύ. Αύριο την ίδια ώρα θα έρθω ξανά, για να μου δώσεις την τελική σου απάντηση.

-Ποιά απάντηση;

-Μπορείς να διαλέξεις να είσαι μαζί μου, εδώ. Θα πάρω τη θέση της. Θα σε κάνω ευτυχισμένο, είμαι σίγουρη.

-Φύγε σε παρακαλώ.

~~~~

Νωρίς το πρωί βρισκόταν στην κλινική. Ήθελε να την δει πριν πάρει οποιαδήποτε απόφαση. Πάντα τον βοηθούσε να πάρει αποφάσεις, ακόμη και μετά το χωρισμό τους συνήθιζε να κοιτάζει φωτογραφίες της και να σκέφτεται τι θα τον συμβούλευε, εάν τον άκουγε. Η Έλλη είχε πάντα μια καθαρή ματιά στα πράγματα, είχε ένα ένστικτο που παρέμενε αλάνθαστο.

-Για ποιόν ασθενή ήρθατε; τον ρώτησε η γραμματέας.

-Την κυρία Ιορδανίδου.

-Στην πτέρυγα 2 θα πάτε, ευθεία και αριστερά, θα ακολουθήσετε τις ταμπέλες. Δωμάτιο 33.

Καθώς περνούσε το διάδρομο ανάμεσα στα δωμάτια των ασθενών άκουγε τις φωνές και τον αντίλαλο των βασανισμένων ψυχών της κλινικής. Πίσω από ανοιχτές και κλειστές πόρτες μπορούσες να νιώσεις τα δωμάτια να βράζουν. Υπήρχε μια περίεργη μυρωδιά στο χώρο και η υγρασία ήταν αισθητή στο δέρμα του Πέτρου. Περιπατώντας το διάδρομο των ασθενών ένιωθε το διάδρομο αυτό να μακραίνει συνεχώς, σαν ένα αέναο τεστ κοπώσεως. Ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό του, και ένιωσε τα πόδια του να τρέμουν. Προσπαθούσε να κοιτάζει μονάχα ευθεία, αναζητώντας τις ταμπέλες που θα του έδειχναν τη σωστή κατεύθυνση. Κάπου μέσα του ευχόταν να μπορούσε να πατήσει ένα μαγικό κουμπί για να σιγάσουν οι φωνές. Άθελα του γύρισε το βλέμμα του και πρόσεξε έναν κύριο γύρω στα 60 που πλανιόταν στο διάδρομο με γοργό βήμα κάνοντας έντονες κινήσεις με το κεφάλι του. Ψέλλιζε ακατάληπτα, ακουγόταν επιθετικός στο λόγο του, και φαινόταν αποφασισμένος να φτάσει στην έξοδο. Κρατούσε μια πετσέτα και ο ιδρώτας του είχε φτάσει ως το λαιμό του. Τα ρούχα του ήταν εμφανώς λερωμένα και πρέπει να είχε μέρες να πλυθεί. Ο Πέτρος τον κοίταξε με λύπη, μα εκείνος δεν φάνηκε να τον αντιλήφθηκε. Πιθανότατα ο κόσμος στον οποίο βρισκόταν είχε πιο ισχυρή επιρροή πάνω του από την πραγματικότητα.

Έφτασε η ώρα που έπρεπε να στρίψει αριστερά, μα ο ήχος από κάποιο κλάμα τον σταμάτησε. Γύρισε το κεφάλι του και πρόσεξε πως στη δεξιά γωνία βρισκόταν μια νεαρή κοπέλα, ντυμένη στα λευκά, που καθόταν στο πάτωμα. Την προσέγγισε και ένιωσε την ανάγκη να τη βοηθήσει. Της άπλωσε το χέρι. Εκείνη σήκωσε το κεφάλι, τον κοίταξε μέσα στα μάτια με αηδία, σα να ήξερε οτιδήποτε κακό είχε κάνει στη ζωή του.

-Φύγε, μη με πλησιάζεις! Του φώναξε.

Ο Πέτρος έκανε ένα βήμα πίσω και καθώς γύριζε προς τα πίσω μια νοσοκόμα, ντυμένη στα μπλε, τον πλησίασε χαμογελώντας. Πλησίασε την κοπέλα στα λευκά και φάνηκε να έχει υπόψη της παράλληλα τις κινήσεις του Πέτρου. Μόλις πέρασε προς την πρώτη πτέρυγα ένιωσε ένα ρίγος να τον διαπερνά. Άνοιξε το βήμα του και έψαξε το δωμάτιο 33, προσπαθώντας απελπισμένα να απομονώσει τις εικόνες και τους ήχους που δε τον αφορούσαν. Η πόρτα του δωματίου ήταν ανοιχτή, και με μια γρήγορη ματιά δεν υπήρχε κανείς στο τρίκλινο δωμάτιο. Μπήκε στο δωμάτιο και ένιωσε να πνίγεται από την ησυχία.

Δεν εντόπισε τίποτα στο δωμάτιο που να θυμίζει εκείνη, κανένα προσωπικό αντικείμενο στο χώρο.

Η φωνή της έσπασε τη σιωπή.

-Πέτρο, ήρθες;

Έτρεξε πάνω του και τον πήρε αγκαλιά πριν προλάβει να αντιδράσει.

~~~~~

Η εθνική οδός ήταν πιο θορυβώδης από ποτέ και το καυσαέριο έκανε την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Η αυλή του ψυχιατρείου ήταν ένας τεράστιος χώρος που εξέπνεε μια παράξενη ησυχία. Όλες οι δυνατές και σιωπηλές φωνές χάνονταν στη βοή του δρόμου. Κάποιες φορές μπορούσες να δεις ένα τεράστιο σύννεφο πάνω από την αυλή, ενώ άλλες φορές ο ήλιος έλαμπε στο καταπράσινο γρασίδι του προαυλίου χώρου. Ο άνεμος ηχούσε μέσα από τα φύλλα των δέντρων που μόλις είχαν αρχίσει να παίρνουν τα χρώματα του φθινοπώρου. Άλλα είχαν πάρει καφέ χρώμα, άλλα κίτρινο, και άλλα βαθύ πορτοκαλί. Ήταν η αγαπημένη του εποχή, βρισκόταν με το πιο αγαπημένο του πρόσωπο πάνω στη γη, κι όμως ένιωθε κενός. Κάθονταν σε ένα παγκάκι του προαυλίου αγκαλιά, κοιτούσε τα μάτια της και έψαχνε τη συνηθισμένη τους λάμψη. Η Έλλη κοιτούσε το κενό, και κάπου μέσα της ένιωθε ότι αυτή η συνάντηση ήταν μάταιη. Εκείνος καταλάβαινε πως είχε υποστεί κάποιο σοκ από τη γνωριμία της με την Έψιλον. Αναρωτήθηκε τι είχε συμβεί, εκείνη όμως δεν έδινε σαφείς απαντήσεις, μονάχα έκλαιγε στην αγκαλιά του και ζητούσε συγγνώμη για κάποιον ακατανόητο λόγο. Έμοιαζε πιο αδύναμη από ποτέ και αυτό τον έκανε να θέλει να γίνει εκείνος δυνατός για να την προστατέψει. Ήξερε πως ήταν πάντα δυνατή, και πίστευε ότι θα επανέλθει. Ήλπιζε πως μαζί μπορούσαν να τα ξεπεράσουν όλα. Ένιωθε πιο δυνατός στη σκέψη αυτή, ήθελε να το πιστεύει, τον κινητοποιούσε.

Κοίταξε τον ορίζοντα, τα σύννεφα να κινούνται με γρήγορο ρυθμό και τον ήλιο να χάνεται ανάμεσα τους. “Θα βρέξει”, σκέφτηκε με αφορμή την κίνηση των σύννεφων. Ήταν από τη φύση του απαισιόδοξος, ποτέ δε μπορούσε να σκεφτεί πως μια υπόθεση μπορεί να είχε μια αμιγώς θετική έκβαση. Καθώς η Έλλη είχε βυθιστεί στη σιωπή, εκείνος βυθιζόταν ξανά στα ερωτήματα του, στον κόσμο της αμφιβολίας του. Το δίλημμα του ήταν ξανά μεταξύ κίνησης και ακινησίας. Το βλέμμα του έπεσε πάλι στα σύννεφα. Σκέφτηκε αυτό που του έλεγε πάντα η γιαγιά του “Όσο η γη γυρίζει, να γυρίζεις κι εσύ”. Ποτέ δεν την κατάλαβε τη φράση της, την κορόιδεψε κάποτε και σε ένα βιβλίο του. Το

βιβλίο αυτό είχε κάνει τη μεγαλύτερη επιτυχία, μολονότι ήταν το πιο απαισιόδοξο του. Ίσως να είναι πολλοί τελικά αυτοί που προτιμούν την ακινησία. Μια αχτίδα φωτός έπεσε στο πρόσωπο της Έλλης καθώς την χάζευε ξανά στην αγκαλιά του. Τότε βρήκε τη δύναμη που έψαχνε, κατάλαβε πως η ακινησία είχε σίγουρο αποτέλεσμα, η κίνηση όμως όχι.

-Πάμε να φύγουμε σε παρακαλώ, της είπε με τρεμάμενη φωνή.

-Νομίζεις ότι θα μας αφήσουν;

-Θα φύγουμε χωρίς να μας καταλάβουν οι νοσοκόμοι. Πάμε!

Μέσα σε μια στιγμή της άρπαξε το χέρι και την τράβηξε προς το μέρος του. Ίσως να ήταν η μοναδική φορά που εκείνος την προέτρεπε τόσο έντονα να κάνουν κάτι. Την κοίταξε στα μάτια και ευχήθηκε να πάνε όλα καλά, όπως όταν έβλεπε ένα αστέρι να πέφτει. Η Έλλη ένιωθε πως όλο αυτό δε θα οδηγούσε πουθενά, μα μέσα της ήθελε να πιστεύει ότι υπάρχει μια πιθανότητα το ένστικτο της να κάνει λάθος. Άρχισαν να κατευθύνονται προς την έξοδο του ιδρύματος με γοργό βήμα, προσπαθώντας να μη δώσουν στόχο στο προσωπικό. Και οι δυο κοιτούσαν μπροστά έχοντας το νου τους παράλληλα προς όλες τις κατευθύνσεις. Τα βήματα τους ήταν αποφασιστικά και περπατούσαν κόντρα στον άνεμο. Η Έλλη κοιτούσε κάθε τόσο προς τα πίσω για να βεβαιωθεί πως δε τους είχε ακολουθήσει κανείς. Ο Πέτρος την κρατούσε σφιχτά από το χέρι και ένιωθε τα χέρια τους να ιδρώνουν.

Καθώς απομακρύνθηκαν από τα σημεία που είχαν κόσμο, έτρεχαν με ενωμένα τα χέρια τους, σα να εξαρτάται όλη η ζωή τους από αυτό το πλέξιμο των χεριών. Δύο νοσοκόμοι, ένας άντρας και μια γυναίκα, μόλις είχαν αντιληφθεί ότι η Έλλη προσπαθούσε να διαφύγει από το ίδρυμα και άρχισαν να τους ακολουθούν διακριτικά. Η Έλλη και ο Πέτρος άκουσαν τα βήματα τους να αποκτούν αντίλαλο, και με μια κλεφτή ματιά είδαν τους δυο νοσοκόμους, ντυμένους στα λευκά, να τρέχουν πίσω τους. Τους αντιλήφθηκαν άμεσα και άρχισαν να τρέχουν ακόμη πιο γρήγορα.

-Γυρίστε πίσω! Τους φώναξε με τρεμάμενη φωνή η νοσοκόμα.

Η Έλλη κάθε φορά που κοιτούσε προς τα πίσω έχανε λίγο από το θάρρος της, σα να επρόκειτο να μαρμαρώσει, και ο Πέτρος την προέτρεπε απλώς να τρέχει και να κοιτά μόνο προς την έξοδο. Η Έλλη και ο Πέτρος περνούσαν το δρόμο με το φανάρι να δείχνει κόκκινο για τους πεζούς. Οι δυο νοσοκόμοι έφτασαν ως την έξοδο του προαύλιου χώρου και σταμάτησαν σε αυτό το σημείο, σα να επρόκειτο να περάσουν μια νοητή γραμμή που δεν ήθελαν να διαβούν. Στο σημείο τερματισμού τους κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και χαμογέλασαν.

-Τώρα δεν είναι πια δική μας ευθύνη. Κι ευτυχώς να λέμε γιατί έχουμε και νέους αύριο, είπε η ξανθιά νοσοκόμα με ανακούφιση.

-Δε φαντάζομαι να το αναφέρουμε πουθενά, ε; Τη ρώτησε ο άνδρας με απορία.

-Για ποιο λόγο; Δε νομίζω άλλωστε να την ψάξει κανείς. Απλώς θα κρύψεις το φάκελο της και θα φροντίσεις να τον πετάξεις σπίτι σου.

-Και η δίδυμη αδερφή της που την έφερε εδώ;

-Μην ανησυχείς, αυτή ζει στο εξωτερικό από ότι μου είπε, δεν πρόκειται να την αναζητήσει. Άσε που μαζί της ήταν πιο ψυχρή και από εσένα, του είπε με νόημα ανάβοντας το τσιγάρο της με κατεύθυνση πια προς την κλινική.

Εκείνος χαμογέλασε βάζοντας τα χέρια στις τσέπες και την ακολούθησε.

Περνώντας τα μισά της εθνικής οδού ο Πέτρος ένιωθε το στομάχι του να έχει δεθεί κόμπος και τα μάτια του να τσούζουν από το φως του ηλίου. Η νησίδα στην οποία στέκονταν έμοιαζε να τρέμει, και τα πόδια του δεν τον κρατούσαν πια. Η Έλλη ήταν αυτή που τώρα τον τραβούσε με όλη της τη δύναμη. Καθώς διέσχιζαν το δρόμο ο Πέτρος είδε στιγμιαία μια κόκκινη λάμψη στα μάτια του και ένα γνώριμο χαμόγελο στο βάθος. Τη στιγμή αυτή σχεδόν παραδόθηκε, ακινητοποιήθηκε, αφήνοντας το χέρι της Έλλης που είχε προχωρήσει κιόλας δυο ασυναίσθητα βήματα μπροστά. Ένα κόκκινο αυτοκίνητο τον παρέσυρε στο πέρασμα του, χωρίς να σταματήσει. Το σώμα του εκτινάχθηκε με φόρα προς το πεζοδρόμιο, όπου έπεσε βαρύ κάνοντας θόρυβο. Τα αίματα κυλούσαν στο πρόσωπο του τη στιγμή που όλα έσβησαν.

3

Η Έλλη καθόταν στο διάδρομο του νοσοκομείου με το πρόσωπο της ανάμεσα στα χέρια της. Τα δάκρυα της είχαν αρχίσει να κυλούν από τα μάτια, στο πρόσωπο και ύστερα στο γυαλισμένο πάτωμα του νοσοκομείου. Ένιωθε το κεφάλι της βαρύ και τα πόδια της να τρέμουν. Το αίμα του Πέτρου είχε παγώσει πάνω στη λευκή της μπλούζα. Τα λαμπερά φώτα του νοσοκομείου ενοχλούσαν τα κατακόκκινα μάτια της. Ο διάδρομος ήταν σχεδόν άδειος, άψυχος και κρύος. Έξω από κάθε δωμάτιο υπήρχε μια σειρά από μεταλλικές καρέκλες και μια φιάλη νερού με πλαστικά ποτήρια. Η Έλλη ένιωθε το στόμα της να έχει στεγνώσει, μα δεν άντεχε να σηκωθεί. Ακριβώς απέναντι της έστεκε ένα παλιό καρτοτηλέφωνο, με χρώματα μπλε και κίτρινα που δε θύμιζε σε τίποτα την εποχή τους. Αναρωτήθηκε εάν έπρεπε να καλέσει τη μητέρα του Πέτρου, και τι θα μπορούσε να της πει. Ξαφνικά θυμήθηκε το πόσο σκληρή ήταν και ανέβαλε αυτή τη σκέψη. Η νοσοκόμα είχε ώρα να εμφανιστεί και όσο περνούσαν τα λεπτά τόσο περισσότερο έτεινε η σκέψη της προς το αναπόφευκτο. Ο θάνατος άλλωστε είναι αναπόφευκτος, αυτό το ξέρουμε όλοι από παιδιά. Αυτό μας κάνει και λίγο θλιμμένους σε στιγμές ευτυχίας, ότι τίποτα δεν κρατά για πάντα. Κοιτώντας το μεγάλο σκαλιστό ρολόι τοίχου αντιλήφθηκε πως υπήρχαν διάφορες χρυσές λεπτομέρειες πάνω του που έμοιαζαν σαν αχτίδες φωτός, σαν μικρές εκλάμψεις ανάμεσα στις ατελείωτες ώρες. Το βλέμμα της κοντοστάθηκε στην ώρα, όπως ποτέ άλλοτε. Οι δείκτες έμοιαζαν να κινούνται βασανιστικά αργά, σα να παρουσίαζαν τον τρόπο με τον οποίο ένιωθε την ώρα να περνά. Ο μικρός δείκτης σιγά-σιγά εγκατέλειπε τον αγώνα δρόμου του πάνω στο ταμπλό, πράγμα που έκανε την Έλλη να απορεί για το γεγονός ότι το νοσοκομείο πλήρωσε για ένα ακριβό ρολόι αλλά δεν αλλάζει τις μπαταρίες του.

Ξαφνικά μια ακόμη σκέψη διαπέρασε το μυαλό της, χωρίς να μπορεί να την ελέγξει. “Γιατί δε σταμάτησε το αυτοκίνητο;” Ήξερε πολύ καλά πως κυκλοφορούν πολλοί ασυνείδητοι οδηγοί, μα τον τελευταίο καιρό ερχόταν συνέχεια αντιμέτωπη με κάτι που στην αρχή ονόμαζε πεπρωμένο, έπειτα παράξενο, αφύσικο ίσως, ως που πήρε μια άλλη μορφή, τρομακτικά δική της. Αυτή της Έψιλον. Η Έλλη αναρωτιόταν πόσο τυχαίο ήταν τελικά το ατύχημα του Πέτρου τη στιγμή που μάλιστα είχαν αποφασίσει να αποδράσουν μαζί. Κι αν τελικά δεν ήταν ατύχημα, αλλά η Έψιλον βρισκόταν πίσω από αυτό; Απέσυρε τη σκέψη της από αυτή την υπόθεση και επανήλθε ξανά η σκέψη του θανάτου. Είχε διαβάσει κάποτε, σε ένα από τα βιβλία του Πέτρου, ένα απόφθεγμα του Επίκουρου που τώρα φάνταζε να παίρνει υπόσταση: Ο θάνατος δεν θα πρέπει να μας απασχολεί, επειδή όταν εμείς υπάρχουμε, ο

θάνατος δεν είναι παρών και όταν ο θάνατος είναι παρών, εμείς δεν υπάρχουμε. Και αν τώρα που ο θάνατος βρισκόταν κοντά της, και πιο πολύ κοντά στον Πέτρο, την απασχολούσε, εκείνη ήταν σίγουρη πως θα την απασχολούσε διπλά αν αποφάσιζε να τον πάρει μακριά της.

Το καρτοτηλέφωνο απέναντι της άρχισε να χτυπά με έναν χαριτωμένο ήχο που θύμιζε άλλες εποχές. Ο ήχος του, εκκωφαντικός όπως ήταν χάραξε τη σιωπή σαν ένα κοφτερό μαχαίρι. Κοίταξε το καρτοτηλέφωνο και σκέφτηκε πως ποτέ δεν είχε δει να χτυπά ένα από αυτά, παρά μόνο να καλούν άλλους. Έριξε μια ματιά γύρω της, μα δεν υπήρχε κανείς στον κατάλευκο διάδρομο. Ένωσε σαν αυτό το τηλέφωνο να την αφορούσε, και σηκώθηκε από τη θέση της σα να την είχαν υπνωτίσει.

-Παρακαλώ;

-Έλλη, εγώ είμαι, είπε η φωνή της Έψιλον, που ήταν λίγο πιο ελαφριά από τη δική της. Η Έλλη ανατρίχιασε στο άκουσμα της φωνής της. Την αναγνώρισε αμέσως, όπως και το χαμόγελο που πρέπει να είχε τη στιγμή που της αποκρίθηκε.

-Τί θέλεις; της απάντησε φοβισμένη.

-Ηξερεις ότι έπρεπε να είχατε συνεργαστεί εξαρχής. Είχες πει πως θα προσπαθήσεις, και αν το είχες κάνει ίσως να μη χρειαζόταν να το κάνω τώρα αυτό.

-Εσύ ήσουν; Τί νομίζεις ότι θα καταφέρεις; -Κοίτα, αν συμφωνήσεις να τον πείσεις κανείς δε θα πάθει κακό.

-Με απειλείς; απάντησε η Έλλη τσαλακώνοντας το καλώδιο από τα νεύρα της.

-Όχι. Σου κάνω μια νέα πρόταση. Είναι η τελευταία. Το αφεντικό μου έχει ήδη υποπτευθεί κάτι, κι έτσι δεν έχω χρόνο.

-Δε με αφορά. Είναι στο χειρουργείο, δε μπορεί να κάνει τίποτα από όσα θες.

-Μπορώ να τον κάνω καλά, και το ξέρεις. Η διορία σου είναι μέχρι το βράδυ. Μόνο σκέψου πως αν αρνηθείτε ξανά, ή αν παίζεις πάλι μαζί μου, ίσως να είναι χειρότερες οι συνέπειες. ΕΣΥ διαλέγεις.

Ο ήχος της γραμμής σταμάτησε. Η Έλλη γύρισε και είδε τη νοσοκόμα που προηγουμένως ήταν στο χειρουργείο, να την κοιτά με ενδιαφέρον. Τα μεγάλα χείλη της χαμογελούσαν με συμπάθεια, αλλά φαινόταν να δυσκολεύεται να της απευθύνει το λόγο.

-Πώς είναι; Τη ρώτησε η Έλλη πλησιάζοντας τη με αγωνία.

- Σκεφτόμουν δεσποινίς, ίσως είναι καλή ιδέα να καλέσετε την οικογένεια του, τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως θα θέλαμε.

~~

Οι ώρες περνούσαν, ή τουλάχιστον αυτό ένιωθε η Έλλη. Ήταν ακόμη στην ίδια θέση, στην ακριανή καρέκλα έξω από το δωμάτιο του. Κοιτούσε σα χαμένη και κάθε τόσο έκλαιγε αγκαλιάζοντας το σώμα της με δύναμη. Παρέμενε μόνη στο διάδρομο και έτσι δεν την ένοιαζε καθόλου να κλάψει γοερά, παρότι της ήταν πάντοτε δύσκολο. Κοίταζε στιγμιαία τον τηλεφωνικό θάλαμο απέναντι και πρόσεξε μια μικρή εικόνα της Παναγίας. Δεν πίστευε ποτέ στο Θεό, αλλά έκανε μια προσπάθεια ακόμη και να προσευχηθεί. Και οι ώρες περνούσαν, και περνούσαν χωρίς κανένα θετικό σημάδι από ότι θα ονόμαζε κανείς ως “Θεό”, “Μοίρα”, ή οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να σταθεί βοηθητικό σε αυτή την παράνοια που ζούσε. Κοίταζε καθηλωμένη προς το άπειρο. Σκεφτόταν πόσο άδικος θα ήταν ο επικείμενος θάνατος του. Η ίδια δεν είχε καταφέρει να ενημερώσει κανέναν από τους δικούς του. Της ήταν αδύνατον να θυμηθεί τον αριθμό τους, δεν είχε κινητό πάνω της καθώς απαγορευόταν να έχει από το ψυχιατρείο, και ο Πέτρος δεν ήταν σε θέση να μιλήσει. Της υποσχέθηκαν από το νοσοκομείο πως θα έψαχναν το κινητό του και τα στοιχεία στο σύστημα τους. «Ίσως η κοινωνική υπηρεσία να έχει κάποιο παραπάνω στοιχείο», της είπε παρηγορητικά η νοσοκόμα με αυτό το χτύπημα στον ώμο και το αντίστροφο χαμόγελο που δήλωνε τη λύπη της. Εκείνη δεν είχε ησυχάσει με αυτό όμως. Και πώς θα μπορούσε άλλωστε; Ο άνθρωπος που είχε περάσει τις ομορφότερες στιγμές της βρισκόταν ένα βήμα πριν το θάνατο, και δε θα είχε καν την ευκαιρία να αποχαιρετίσει τους δικούς του.

Μα και να έβρισκε τρόπο να ειδοποιήσει την αδερφή του και τη μητέρα του τι θα μπορούσε να τους πει άραγε; Έκανε στιγμιαία την εικόνα να εξηγεί στην «κυρά Καλλιόπη» όπως τη φώναζε ο Πέτρος, τι είχε συμβεί. Την είδε να ουρλιάζει, να πονά, να σωριάζεται. Σε μιαν άλλη εκδοχή ίσως να της επέρριπτε ευθύνες, να της ορμούσε με μανία. Και η αδερφή του άραγε θα ένιωθε τίποτα; Η Έλλη δεν απέκτησε ποτέ καλή εικόνα για εκείνη, ένιωθε πάντα πως ο Πέτρος ήταν καλύτερα χωρίς την αδερφή του να τον επικρίνει και να τον

επισκιάζει. Πόσο ειρωνικό που εκείνος είχε το όνομα και εκείνη είχε τη χάρη, μια γυναίκα πέτρα μέσα της. Ο Πέτρος θα έσπευδε να πει πως ήταν απλώς πληγωμένη από το θάνατο του πατέρα τους και έκτοτε δεν ήταν ποτέ η ίδια. Ωστόσο, η Έλλη ήξερε ότι οι πληγωμένοι άνθρωποι μπορεί να σκληραίνουν για να προστατευθούν, να αλλάζουν για να επιβιώσουν, μα δε μπορούν ποτέ να γίνουν κάτι τόσο άκαμπτο. Εάν η «κυρά Καλλιόπη» δε της επέρριπτε ευθύνες για το θάνατο του γιου της, η κόρη της θα το έκανε σίγουρα. Σε αυτές τις σκέψεις, παρέα με τις τύψεις που ένιωθε χωρίς καν να την κατηγορήσει κανείς, άρχισε να βουρκώνει ξανά. Σχημάτισε σύντομα μια λίμνη από δάκρυα στο πάτωμα του νοσοκομείου. Η συνείδηση της δε την άφηνε να αλλάξει σκέψη στιγμή, την ώρα που όλα άλλαζαν γύρω της. Μια νοσοκόμα περνώντας στο διάδρομο άνοιξε το παράθυρο όταν ήρθε αντιμέτωπη με την αποπνικτική ατμόσφαιρα του διαδρόμου. Το χρώμα του ουρανού είχε από ώρα αλλάξει σε ένα βαθύ μπλε, χωρίς αστέρια, χωρίς σύννεφα, με ένα ελαφρύ αεράκι να πλανιέται. Μια τέλεια ατελής νύχτα.

-Δεν ήξερα πως πίνετε τον καφέ σας, γι αυτό τον έφερα σκέτο, με ζάχαρες δίπλα. Της είπε η μελαχρινή νοσοκόμα προσφέροντας της ένα πλαστικό ποτήρι καφέ φίλτρου και ένα μπουκάλι νερό. Η Έλλη δε μπορούσε να κρατήσει τα δάκρυα της στην ευγενική κίνηση της κοπέλας.

-Σας ευχαριστώ πολύ, απάντησε με τρεμάμενη φωνή απλώνοντας το χέρι.

-Δεν καταφέραμε να εντοπίσουμε κάποιον δικό του, αλλά η κοινωνική λειτουργός θα μας ειδοποιήσει αύριο.

-Ευχαριστώ, το εκτιμώ.

-Κοίτα, σε μια ώρα θα έχει ηρεμίσει λίγο η βάρδια. Θα σε βοηθούσε να τον δεις;

-Ναι, της φώναξε με έκπληξη η Έλλη. Λίγος καφές έπεσε πάνω στο λευκό της ρούχο.

-Εντάξει, εντάξει, θα περάσω σε μια ώρα να μπούμε μαζί στο δωμάτιο. Μέχρι τότε ξεκουράσου.

Μια ώρα αργότερα η Έλλη δεν είχε καταφέρει να κλείσει μάτι. Η επίδραση του καφέ σε αυτό ήταν μικρή μπροστά στις τύψεις και όλη της την αγωνία. Όταν τελικά η νοσοκόμα της έδειξε το δρόμο για το δωμάτιο του Πέτρου όλα έμοιαζαν να έχουν πάρει το δρόμο τους. Θα του ζητούσε συγγνώμη, και θα ήλπιζε σε ένα θαύμα. Είναι άλλωστε και τ δυο τόσο κοινότυπα στο χώρο του

νοσοκομείου. Η πόρτα άνοιξε και η Έλλη αντίκρισε την Έψιλον να την περιμένει δίπλα στο κρεβάτι του Πέτρου. Του κρατούσε το χέρι και κοιτούσε επίμονα προς την πόρτα. Η Έλλη ευχαρίστησε τη νοσοκόμα και προχώρησε προς την Έψιλον.

-Περιμένω μιαν απάντηση Έλλη.

-Εντάξει, είμαι έτοιμη. Σώσε τον και εγώ θα πάρω τη θέση σου.

-Καλή επιλογή.

Η Έψιλον ακούμπησε το μέτωπο του Πέτρου. Οι χτύποι της καρδιάς του που ως τότε ήταν αργοί, σχεδόν αθόρυβοι, άρχισαν να ανεβαίνουν. Τα μάτια του που είχαν ώρα να αποκτήσουν ξανά φως άνοιξαν στιγμιαία και η ανάσα του ακούστηκε ξανά στο δωμάτιο. Η Έψιλον έκανε νόημα στην Έλλη να την ακολουθήσει από τη μπαλκονόπορτα.

-Το πρωί δε θα θυμάται ότι μας είδε εδώ, εγώ θα πάρω τη θέση σου και εσύ τη δική μου. Όλα θα αποκτήσουν ξανά μια ισορροπία.

-Θα είναι καλά ο Πέτρος;

-Καλύτερα από ποτέ. Τώρα πάμε στην προβλήτα, η πύλη θα ανοίξει σε λίγο. Σε ευχαριστώ τόσο πολύ για αυτό το δώρο.

Για πρώτη φορά στη φωνή της Έψιλον μπορούσε να διακρίνει κάποιο πραγματικό συναίσθημα. Φαινόταν απόλυτα ικανοποιημένη με την τροπή που πήραν τα πράγματα. Εκείνη άνοιξε τη μπαλκονόπορτα, περπάτησαν μαζί στο σκοτάδι και σύντομα χάθηκαν σε αυτό. Ένας νέος κόσμος περίμενε την Έλλη, και ένα όνειρο γινόταν πραγματικότητα για την Έψιλον.

~ ~ ~

1:10 το πρωί. Ο Πέτρος στο κρεβάτι του νοσοκομείου και η ευγενική νοσοκόμα να τον κοιτά σα να έχει μπροστά της ένα θαύμα. Του εξήγησε πως βρέθηκε εκεί όταν με πλήρη διαύγεια τη ρώτησε τι του είχε συμβεί. Οι πρώτες του ερωτήσεις αφορούσαν την Έλλη, μα δυστυχώς η νοσοκόμα είχε πλήρη άγνοια του που βρισκόταν αφού είχε μια εξαιρετικά δύσκολη βάρδια το βράδυ. Αφότου την οδήγησε στο δωμάτιο του δε την είδε ξανά και υπέθεσε πως θα γύρισε σπίτι να ξεκουραστεί. Η νοσοκόμα του εξήγησε πως ήταν όμως στο διάδρομο από τη στιγμή της εισαγωγής του και φαινόταν καταβεβλημένη. Εάν επρόκειτο για οποιανδήποτε άλλη στιγμή της ζωής του θα είχε μάλλον καθησυχαστεί με τα λόγια της. Ωστόσο, με τα δεδομένα της τωρινής του ζωής

τίποτα δεν ήταν λογικό και τίποτα δεν ήταν αυτονόητο. Ένιωθε πως η Έλλη βρισκόταν σε κίνδυνο, μα δεν ήξερε πού να ψάξει. Ξαφνικά σκέφτηκε τη Leslie που θα ήταν μόνη σπίτι και θα αναρωτιόταν πού βρισκόταν ο ανεύθυνος ιδιοκτήτης της.

Το ίδιο μεσημέρι ο Πέτρος πέρασε από διάφορες προληπτικές εξετάσεις που ήταν όλες καλές. Παρέλαβε το εξιτήριο του με πολύ άγχος για την επόμενη του κίνηση. Στην έξοδο από το νοσοκομείο παρέλαβε τα προσωπικά του αντικείμενα. Το πορτοφόλι του ήταν σχεδόν άδειο, κι έτσι κατευθύνθηκε προς τη στάση του λεωφορείου. Το γρασίδι στο προαύλιο ήταν βρεγμένο από ώρα και οι δρόμοι έμοιαζαν καλογουλισμένοι από τη βροχή. Κοίταξε για δευτερόλεπτα τον ουρανό καθώς ένιωθε τη βροχή να αγγίζει το δέρμα του. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ακούμπησε το στήθος του. Περίμενε πως με το άγχος που βίωνε από τη στιγμή που ξύπνησε θα είχε και πάλι αυτό τον πόνο στο στήθος, μα δεν ένιωθε κάτι. Τη στιγμή που ενεργοποίησε το κινητό του τηλέφωνο, αυτό άρχισε να χτυπά. Ένας παράξενος αλλά πλέον γνώριμος αριθμός τον καλούσε.

-Είσαι καλά υποθέτω, του είπε η φωνή της Έψιλον.

-Πού είναι η Έλλη;

-Όλα πήγαν καλά, τώρα βρίσκεται στη θέση μου κι εγώ στη δική της, όπως συμφωνήσαμε.

-Άσε με να πάω κι εγώ στη θέση του Πι τότε.

-Δυστυχώς είναι πολύ αργά για αυτό που ζητάς. Άλλαξε γνώμη ο αντικαταστάτης σου. Προσπάθησα να τον πείσω, μα δε τα κατάφερα, του απάντησε σχεδόν με λυγμούς. Η Έψιλον ακουγόταν σχεδόν απελπισμένη. Ο Πέτρος σκέφτηκε πως αυτή ήταν η μοναδική λύση.

-Τότε άσε με να πάρω την Έλλη πίσω, και θα σε βοηθήσουμε να έρθεις κι εσύ ξανά εδώ, στο υπόσχομαι.

-Λυπάμαι πολύ για ότι σας έκανα, θέλω να το πιστέψεις, του αποκρίθηκε η Έψιλον κλαίγοντας γοερά. Δεν ήθελα να γίνουν έτσι τα πράγματα. Ήθελα απλώς να με αγαπήσει, και να τον αγαπήσω, όπως εσύ και η Έλλη.

Έδωσαν ραντεβού ξανά στην προβλήτα, στο σημείο που ένωνε τη θάλασσα με το ποτάμι. Ο Πέτρος ήξερε πως αυτή τη φορά είχε το πάνω χέρι και πως μπορούσε να φέρει τα πράγματα προς το μέρος του.

4

Απροσδιόριστη ώρα.

Απροσδιόριστο σημείο για το μέχρι τώρα παγκόσμιο χάρτη.

Στην τροχιά Γης και Άρη, ο ιδανικός πλανήτης που πλησιάζει μέχρι και την Αφροδίτη, φωτίζει λιγότερο από τους γύρω του. Το όνομα αυτού 3361 Ορφεύς. Μέχρι πρόσφατα όλοι οι άνθρωποι στη Γη νόμιζαν πως πρόκειται για έναν δυνητικά απειλητικό προς τη Γη αστεροειδή, χωρίς να έχουν υπολογίσει σωστά την έκταση του. Ο αέρας καθαρός, όσο δεν υπήρξε ποτέ στη Γη, και το έδαφος κατάμαυρο και ευθυγραμμισμένο, γυαλιστερό σα μάρμαρο. Ο 3361 προσφέρει μονάχα θερμοκρασίες ψυχρές ή ζεστές. Η κλιματική αλλαγή δε τους αφορά. Τα δέντρα δεν καρπίζουν ιδιαίτερα. Δε θα έλεγε κανείς πως ο συγκεκριμένος πλανήτης φημίζεται για τη φροντίδα της γης και των ζώων. Αν κανείς επισκεπτόταν τον ιδανικό πλανήτη θα παρατηρούσε πως οι ώρες δεν έχουν και μεγάλη διαφορά. Χωρίζονται σε φωτεινές και σκοτεινές. Δεν υπάρχουν διαφορετικές χώρες στον πλανήτη, ούτε σύνορα. Αν κάποιος χάζευε τον πλανήτη από μακριά, πράγμα αδύνατο καθώς έχει την τάση να εξαφανίζεται και να κρύβεται από τα μάτια των φιλόδοξων ταξιδιωτών, θα έβλεπε μια μαύρη ομοιογενή σφαίρα με κατά τόπους γυάλινα εντυπωσιακά κτίρια και ιπτάμενα οχήματα. Θα έλεγε κανείς πως η τεχνολογία τους ήταν αρκετά προηγμένη σε σύγκριση με τη Γη.

Μια από τις φωτεινές ώρες κατέφθασαν ο Πέτρος και η Έψιλον. Η βάρκα τους διέσχισε το ‘Μαυροπόταμο’, περνούσε ανάμεσα από σπηλιές που φωτίζονταν από τα καταγάλανα νερά τους. Τα αστέρια τους έδειχναν το δρόμο, ενώ όσο πλησίαζαν ο αέρας έμοιαζε να αλλάζει πυκνότητα. Ο Πέτρος έκανε την προσπάθεια να αγγίξει το νερό με το χέρι του και το αίμα του πάγωσε. Ο ποταμός έμοιαζε αφιλόξενος για την ανθρώπινη φύση του. Έκανε έναν μορφασμό που δήλωνε τη δυσφορία του και έπειτα συγκρατήθηκε. Θυμήθηκε τις οδηγίες της Έψιλον που είχε γίνει σαφής πως από εδώ και πέρα δεν έπρεπε να εκδηλώνει κανένα συναίσθημα, έτσι ώστε να μη γίνει αντιληπτός ως εισβολέας. Έτσι, εξασκούσε κάθε φορά τις δυνατότητες του στο να αποκρύψει το πως νιώθει. Έμοιαζε λίγο γνώριμο, καθώς του θύμιζε την εποχή που για να βιοποριστεί έγραφε μια στήλη σε κουτσομπολίστικο περιοδικό και παρίστανε πως ήταν ικανοποιημένος με τη δουλειά του. ‘Ίσως τώρα πρέπει να προσπαθήσω περισσότερο’, σκέφτηκε όταν αναλογίστηκε την ημέρα της παραίτησης του, που πέταξε το περιοδικό στη μούρη του διευθυντή του όταν εκείνος παραπονέθηκε για την ποιότητα του άρθρου του. Η σκέψη του

διακόπηκε από τα λόγια της Έψιλον που αγωνιούσε για την εξέλιξη αυτής της απόπειρας.

-Λοιπόν, μόλις φτάσουμε θα σε οδηγήσω στην πλατφόρμα Γ. Εκεί βρίσκεται η Έλλη, εργάζεται στην παρακολούθηση των συστημάτων, και θα πρέπει να είναι μόνη αυτή την ώρα.

Η Έψιλον του εξήγησε πως τις φωτεινές ώρες οι περισσότεροι κάτοικοι εργάζονται πυρετωδώς σε έναν από τους τέσσερις τομείς, ακολουθώντας τα ιεραρχικά επίπεδα: διεύθυνση και συστήματα παρακολούθησης, οι το μεγαλύτερο μέρος των οποίων ανήκαν στους χειριστές, την διαπραγμάτευση, που παρείχε εργασία σε μικρό αριθμό ατόμων, στην παραγωγή αγαθών και τέλος την καθαριότητα. Οι κάτοικοι που ανήκουν στις δύο πρώτες κατηγορίες εργάζονται τις φωτεινές ώρες, ενώ οι κατώτερες κοινωνικές τάξεις που ανήκουν στις δύο τελευταίες εργάζονται τις σκοτεινές ώρες, ή και τις δύο βάρδιες. Η Έψιλον θεωρούταν από τους τυχερούς καθώς εργαζόταν στα συστήματα παρακολούθησης, είχε αναλάβει ένα πρόσφατο νέο έργο που της επέτρεπε να εργάζεται συχνά μόνη, κι έτσι μπορούσε να προχωράει το σχέδιο διαφυγής τους. Ο μισθός της ήταν αρκετά ικανοποιητικός σε σύγκριση με αυτόν του Πι, αλλά οι αμοιβές είναι εν γένει πενιχρές, και χρησιμεύουν μονάχα στην αγορά αγαθών και υπηρεσιών. Αυτές οι αγορές γίνονται χωρίς κανένα ιδιαίτερο λόγο ωστόσο, καθώς η απόλαυση είναι μια άγνωστη λέξη. Ο Πέτρος από τις περιγραφές και μόνο είχε αρχίσει κάπως να συναισθάνεται τη θέληση της Έψιλον να φύγει από τον ιδανικό πλανήτη.

-Και η οικογένεια σου;

-Δεν έχω οικογένεια, κανείς μας βασικά δεν έχει. Γεννιόμαστε με τον ίδιο τρόπο που γεννιέστε κι εσείς, αλλά απλώς για να συνεχίσουμε το έργο μας, δε μένουμε με το ζεύγος που μας δημιούργησε, δε τους γνωρίζουμε καν. Μεγαλώνουμε κάπως πιο μόνοι, αν θες.

-Κατάλαβα, είπε ο Πέτρος με σιγανή φωνή.

Το τοπίο είχε αρχίσει να αλλάζει. Το ποτάμι πλέον άφηνε τους επισκέπτες του ελεύθερους να αποβιβαστούν και να γνωρίσουν την άλλη όχθη του, τον ιδανικό πλανήτη. Οι σκοτεινές ώρες ήταν μακρόσυρτες όπως είπε η Έψιλον, και θα κρατούσαν αρκετά ώστε να φτάσουν στον προορισμό τους. Ωστόσο, η Έψιλον επέμενε εξαιρετικά να τρέξουν στο σημείο αυτό, και τον συμβούλευσε να μην κοιτάζει δεξιά και αριστερά, παρά μόνον ευθεία, καθώς κινδυνεύει να χαθεί. Ο Πέτρος χωρίς να καταλαβαίνει απαραίτητα γιατί, την ακολούθησε με κάποια δυσκολία. Άρχισαν να τρέχουν πάνω σε ένα χαραγμένο μονοπάτι

ανάμεσα σε αραιές λευκές σκιές και καπνούς. Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι έτρεχαν για να σωθούν, αφού κάθε φορά που τον ακουμπούσε μια σκιά το δέρμα του είτε μάτωνε είτε μελάνιαζε. Προσπάθησε όμως να μην κοιτάζει πουθενά, ακολουθούσε με το βλέμμα του τη μορφή της Έψιλον που έτρεχε αγέρωχη μπροστά του, χωρίς να σταματά. Έδειχνε να είχε διαβεί πολλές φορές αυτό το μονοπάτι και να το γνωρίζει καλά. Μέσα σε δευτερόλεπτα η ατμόσφαιρα άρχισε να γίνεται αποπνικτική, πυκνοί καπνοί ολόγυρα και το έδαφος να αποκτά μια ρευστότητα όμοια της άμμου. Ο Πέτρος με δυσκολία έβλεπε πια. Κραυγές ακούγονταν από τα βάθη του ποταμού, και αστραπές φωτός έκαναν την εμφάνιση τους περιφερειακά. Περπατούσε πια με αργό ρυθμό και η ανάσα του κοβόταν κάθε τόσο. Ένα χέρι τον τράβηξε μακριά τη στιγμή που έχανε την επαφή με το περιβάλλον.

~~

Ξύπνησε με νερό στο πρόσωπο του. Η Έψιλον του χαμογέλασε και του επιβεβαίωσε ότι τα κατάφερε. Για μια στιγμή, ζαλισμένος όπως ήταν, σκέφτηκε πως κάπως έτσι πρέπει να μοιάζει η κατάβαση στον Άδη. Ένωσε μια τεράστια ευφορία, αγκάλιασε την Έψιλον και την ευχαρίστησε. Εκείνη, αμήχανη του ζήτησε συγγνώμη που προσπάθησε να τον σκοτώσει με το αυτοκίνητο της. Ο Πέτρος την κοίταξε σα να μην χρειαζόταν να πει κάτι, έγνεψε καταφατικά και κοίταξε τις πληγές του.

-Μην ανησυχείς γι αυτές, του είπε. Πέρασε πάνω του λίγο από το μαύρο χόμα και οι πληγές μέσα σε δευτερόλεπτα έκλεισαν και οι μελανιές ξεθώριαζαν με γρήγορο ρυθμό, ως δια μαγείας.

Το τοπίο γύρω τους ήσυχο, σχεδόν ερημικό. Στο βάθος αυτού, επιβλητικά γυάλινα κτίρια υψώνονταν, χωρίς να μπορεί να διακρίνει κανείς μεγάλες διαφορές μεταξύ τους. Ο Πέτρος κοίταξε τον ουρανό. Ένα βαθύ μαύρο απλωνόταν από άκρη σε άκρη. Μια φωνή μέσα του φοβόταν να περπατήσει κάτω από το μαύρο ουρανό, ενώ μια άλλη του φώναζε πως στην άλλη άκρη του φόβου του υπήρχε εκείνη. Αξίζει άραγε αυτό το ταξίδι όταν ο φόβος σου όχι μόνο σου μιλά, αλλά σε προειδοποιεί με σημάδια στο σώμα; Οι μελανιές από τη μάχη με τις σκιές ήταν ακόμη εκεί, να του θυμίσουν πως η ζωή του είναι εύθραυστη και ότι τα θηρία που έχει να αντιμετωπίσει είναι ισχυρά, σε αντίθεση με τη δική του ευάλωτη πλευρά. Προχωρώντας δίπλα στην Έψιλον αναλογιζόταν πως κι εκείνη πρέπει να πονά. Οι μελανιές στο σώμα της έσβηναν όσο περνούσε η ώρα, μα φαινόταν καταπονημένη.

-Να σε ρωτήσω κάτι; Πώς είναι να μην αισθάνεσαι τίποτα; Το είχα ευχηθεί πολλές φορές.

-Κακώς το ευχήθηκες. Η λογική είναι ένα τετράγωνο, ενώ το συναίσθημα παίρνει άπειρα σχήματα.

-Ε, αυτό είναι απ' το βιβλίο μου, είπε ξαφνιασμένος.

Χαμογέλασε στη σκέψη πως ίσως τελικά το συναίσθημα του ήταν εκείνο που άξιζε να ακούσει, αυτή τη φορά.

Ο ανηφορικός δρόμος έφτασε στο τέλος του και το μέρος που έφτανε ήταν μονόδρομος. Η είσοδος ενός ψηλού κτιρίου έστεκε μπροστά τους σαν πρόκληση. Η Έψιλον πέρασε από το μηχανήμα σκάνερ που εξέτασε τα μάτια της και προέτρεψε και τον Πέτρο να κάνει το ίδιο. Βρίσκονταν σύντομα στην πλατφόρμα Β. Η Έψιλον του υπέδειξε το δωμάτιο που εργαζόταν, υποσχέθηκε να τον ενημερώσει τον Πι για την αλλαγή σχεδίων τους και να αναζητήσει βοήθεια του. Εάν έφερνε αντίρρηση θα του μιλούσε και ο Πέτρος προκειμένου να τον πείσει. Η Έψιλον ζήτησε απ' τον Πέτρο να αποφύγει οποιαδήποτε άλλη συνομιλία με τους ιδανικούς ανθρώπους. Ήταν εκεί μονάχα για μια αποστολή, να πάρει την Έλλη μακριά και να γυρίσουν πίσω στη Γη.

Ανοίγοντας την πόρτα ένιωσε έναν ψυχρό άνεμο. Στο δωμάτιο υπήρχαν ελάχιστα έπιπλα, και ένα πολύ έντονο λευκό φως. Είδε την Έλλη με γυρισμένη πλάτη, καθισμένη σε μια καρέκλα γραφείου. Μπροστά της χιλιάδες οθόνες, με διαφορετικό περιεχόμενο. Μόλις έκλεισε την πόρτα πίσω του, εκείνη γύρισε, τον κοίταξε και έτρεξε στην αγκαλιά του. Ο Πέτρος στιγμιαία σκέφτηκε πως ήταν περίεργο πως είχε καταλάβει ότι ήταν εκείνος που άνοιξε την πόρτα, και όχι ο σωσίας του. Ύστερα την αγκάλιασε σφιχτά και ξέχασε που βρίσκονταν. Κάποιες φορές ίσως αυτό να τον έσωζε, ξεχνούσε τι τον εγκλώβιζε και του στερούσε αυτό που ήθελε. Έτσι κατόρθωνε να το αψηφά, αποσυνδεόταν για λίγο και επέστρεφε σα να είχε κάνει ένα σύντομο, μα ουσιώδες ταξίδι.

-Πες μου ότι ήρθες για να φύγουμε, δεν αντέχω άλλο εδώ. Όλοι είναι περίεργοι, σχεδόν σα ρομπότ. Δε μπορούσα να σκεφτώ πως υπάρχει κόσμος σαν αυτό.

-Έλλη, όλα είναι καλά τώρα, έχω πείσει την Έψιλον και θα μας βοηθήσει. Θα την πάρουμε μαζί μας όμως, της το υποσχέθηκα.

-Τι λες Πέτρο; Πήγε να σε σκοτώσει κι εσύ θες να τη βοηθήσεις;

-Έλλη, είναι κι εκείνη το ίδιο απελπισμένη για να φύγει από εδώ, όπως εσύ. Οι άνθρωποι κάνουν λάθη όταν είναι απελπισμένοι.

Ένας θόρυβος έξω από το δωμάτιο διέκοψε τη συζήτηση τους.

-Η Έψιλον θα έρθει να μας βρει εδώ σε λίγο, μέχρι τότε πρέπει να προσποιηθούμε ότι είμαστε σαν αυτούς.

~~~

Ένας άντρας ντυμένος στα μαύρα άνοιξε την πόρτα. Η Έψιλον τους είχε προειδοποιήσει ότι αυτή ήταν μια πιθανότητα. Παρόλα αυτά, θα μπορούσε να ναι απλώς ο προϊστάμενος της για έναν τυπικό έλεγχο, αφού τις σκοτεινές ώρες οι περισσότεροι από τους κατοίκους του πλανήτη ήταν εκτός εργασίας. Ο Πέτρος κοίταξε αμέσως προς την είσοδο και πρόσεξε πως στο τέρμα του διαδρόμου έστεκε η Έψιλον, μόνη, με το κεφάλι της σκυμμένο. Ανατρίχιασε στη σκέψη πως μόλις τους είχε προδώσει. Μα πώς θα μπορούσε; Πριν λίγο ήταν μαζί του, τον βοήθησε να φτάσει ως εκεί, έδειχνε να καταλαβαίνει πως ένιωθε και να θέλει να τον βοηθήσει. Του φαινόταν αδιανόητο πως η Έψιλον τον είχε ξεγελάσει τόσο εύκολα. Ήθελε πολύ να πιστέψει ότι την ανάγκασαν και όχι πως ήταν όλα αυτά ένα σχέδιο για να τους παγιδέψει. Παρά την έλλειψη στοιχείων συναισθήματος, και μόνο απ' τη βιασύνη του επισκέπτη τους, ο Πέτρος γρήγορα κατάλαβε πως δεν είχε έρθει με φιλικές διαθέσεις. Παρά τις συμβουλές της Έψιλον να μην δείξουν κανένα συναίσθημα σε περίπτωση επαφής με τους ιδανικούς ανθρώπους, ο Πέτρος και η Έλλη είχαν ήδη προδοθεί από την αμυντική στάση του σώματος τους. Ο φόβος τους ήταν έκδηλος στο βλέμμα αλλά και τις κινήσεις τους. Από τη στιγμή που ο άντρας εκείνος άρχισε να τους κάνει ερωτήσεις για το πως βρέθηκαν εκεί η Έλλη είχε σαστίσει και με το βλέμμα φαινόταν να ψάχνει κάτι στο χώρο. Ίσως να έψαχνε κάτι που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως όπλο ενάντια στον εχθρό τους. Ο Πέτρος βρέθηκε γρήγορα μπροστά της θέλοντας να την προστατέψει.

-Ποιος σας επέτρεψε να έρθετε εδώ;

-Τι εννοείς; απάντησε ο Πέτρος με όση ψυχραιμία του είχε απομείνει. Οι δυο τους έκαναν βήματα προς τα πίσω, σχεδόν αγγίζοντας πια το γυάλινο τοίχο.

-Είστε ξένοι, εισβολείς. Πρέπει να έρθετε μαζί μου τώρα, πρόσταξε εκείνος.

-Άσε μας να φύγουμε, του φώναξε η Έλλη.

-Αυτό δεν είναι πιθανό, της απάντησε χωρίς ίχνος δισταγμού.

Η Έλλη ακούμπησε με την πλάτη της τη γυάλινη επιφάνεια. Τη στιγμή εκείνη ο Πέτρος όρμησε με φόρα στον άντρα που τους απειλούσε. Ξεκίνησε να τον χτυπά μα φαινόταν να μην ανταποκρίνεται με κάποιον πόνο, όσο δυνατά κι αν τον χτυπούσε. Η Έλλη τότε έτρεξε στην άλλη άκρη του δωματίου, πάτησε ένα

κόκκινο κουμπί που χώρισε το γυάλινο τοίχο στον οποίο στέκονταν, πριν σε δύο πια μέρη. Ήταν η έξοδος κινδύνου που είχε ανακαλύψει. Ο Πέτρος βρισκόταν τώρα στο πάτωμα και η Έβιλον, παρακολουθούσε τη σκηνή με αγωνία από το διάδρομο. Η Έβιλον χτύπησε με δύναμη το κεφάλι του άγνωστου άντρα με ένα βαρύ αντικείμενο. Το σώμα του έπεσε πάνω στον Πέτρο. Ο Πέτρος μετακινήθηκε έντρομος προς την άκρη. Κοιτάχτηκαν στα μάτια με φόβο. Η Έβιλον κοίταξε το σώμα του προηγουμένως εχθρικού άντρα να σαλεύει και ύστερα να παραδίνεται στο τραύμα του. Ο Πέτρος κινήθηκε γρήγορα και την παρότρυνε να φύγουν άμεσα από την ανοιχτή πια έξοδο κινδύνου. Έτρεξαν προς την έξοδο, σκαρφάλωσαν την πέτρινη περίφραξη και κατευθύνθηκαν προς το ποτάμι. Γρήγορα αντιλήφθηκαν ότι μια γυναίκα τους κυνηγούσε. Η ταχύτητα της ήταν εκπληκτικά γρήγορη και ο Πέτρος σύντομα έχασε το ρυθμό που είχε. Η Έβιλον τότε άρπαξε ένα πεσμένο κλαδί, το σήκωσε με μεγάλη δυσκολία και το κάρφωσε στο στήθος της κυνηγού. Το σώμα της έπεσε βαρύ στο δρόμο, με μια βουβή ανάσα. Καθώς ο Πέτρος σηκωνόταν από το έδαφος, άλλος ένας άντρας έβγαινε από το κτίριο που είχε γίνει η παγίδα τους. Δεν υπήρχε άλλος δρόμος, μονάχα αυτός προς το ποτάμι. Δεν υπήρχε άλλη επιλογή, παρά μόνο να τρέξουν προς τα εκεί.

~~~~~

Έχοντας ήδη τρέξει σημαντική απόσταση πλησίασαν πια την άκρη του ποταμού. Ο Πέτρος έσπρωξε τη μοναδική βάρκα που υπήρχε μέσα στο νερό, και καθώς βοηθούσε την Έβιλον να ανέβει ο άντρας που τους ακολουθούσε λίγο πριν έκανε ξανά την εμφάνιση του κοντά τους. Η Έβιλον τον κοίταξε και τράβηξε γρήγορα τον Πέτρο πάνω στη βάρκα. Εκείνος γλίστρησε και έπεσε με την πλάτη του στο νερό. Για δύο δεύτερα η ανάσα του κόπηκε καθώς το σώμα του βυθιζόταν στο κρύο νερό. Ένιωσε ξανά όπως όταν τον είχε χτυπήσει το αυτοκίνητο, να χάνει τον έλεγχο του σώματος του και να μουδιάζει. Ο χειρότερος φόβος του, ο πνιγμός, αποκτούσε σάρκα και οστά. Είχε αποφασίσει όμως να μην παραδοθεί ξανά. Αναδύθηκε σαν απάντηση στις φωνές της Έβιλον που προσπαθούσε να κάνει κουπί προς το μέρος του. Η βάρκα αυτή ήταν η μοναδική τους ευκαιρία να σωθούν και να γυρίσουν πίσω. Δεν είχε σημασία πως θα ήταν εκεί, αν θα ήταν ξανά μαζί, αρκεί που θα γύριζαν και θα είχαν άλλη μια ευκαιρία να ανακτήσουν την πραγματικότητά τους.

-Δεν έχεις ακούσει ότι το ποτάμι δε μπορεί να αλλάξει φορά; Φώναξε στην Έβιλον ο άγνωστος άντρας.

Ο Πέτρος δεν πρόλαβε να σταθεί στα πόδια του και ένιωσε ξανά το θάνατο να πλησιάζει. Τα χέρια του άγνωστου άντρα, που είχε όμως τη μορφή του, τύλιγαν το λαιμό του με δύναμη. Ο Πι φαινόταν να έχει διαλέξει κι αυτός το αντίθετο στρατόπεδο. Το ποτάμι ξαφνικά άρχισε να γίνεται κόκκινο. Φαντάστηκε στιγμιαία το θάνατο του, σκέφτηκε το σώμα του να βυθίζεται ξανά για τελευταία φορά στους -10 βαθμούς και ευχήθηκε η Έλλη να είχε πάρει τη σωστή απόφαση και να είχε φύγει μακριά. Ένωσε τα χέρια του Πι να χαλαρώνουν και τελικά να ελευθερώνουν το λαιμό του. Γύρισε το βλέμμα του προς την άλλη πλευρά, αντίκρισε την Έψιλον σαστισμένη να κρατά ένα μαχαίρι. Ο Πι δεν ήταν πλέον σε θέση να τους αποτρέψει να φύγουν. Το ποτάμι κυλούσε πια κόκκινο ολόγυρα. Η Έλλη είχε καταφέρει να έρθει λίγο πιο κοντά, μα το ρεύμα δε θα τους βοηθούσε για πολύ. Ο ‘Μαυροπόταμος’ τις σκοτεινές ώρες ήταν πιο επικίνδυνος, γινόταν δυσπρόσιτος και ορμητικός.

-Έλα μαζί μας Έψιλον, εκεί, θα είσαι ξανά ασφαλής, την παρότρυνε ο Πέτρος, σπρώχνοντας το άψυχο σώμα του ιδανικού του σωσία προς το βυθό.

Σε λίγα δεύτερα εμφανίστηκαν και άλλοι στην όχθη του ποταμού, ο ένας μετά τον άλλον. Δυο πυροβολισμοί στον αέρα, ένας στο νερό. Ο Πέτρος τράβηξε την Έψιλον χωρίς να την ρωτήσει, θέλοντας να τη σώσει. Χωρίς να το ξέρει, το αισθανόταν πως ουσιαστικά δε τους είχε προδώσει. Η αλήθεια είναι πως η Έψιλον απλώς δε μπόρεσε να πείσει τον ανώτερο της. Εκείνος είχε αργήσει να ειδοποιήσει για την εισβολή καθώς ήταν αναισθητός για λίγα λεπτά και έτσι είχαν κερδίσει πολύτιμο χρόνο.

Οι πυροβολισμοί πολλαπλασιάστηκαν γρήγορα και το νερό έμοιαζε να δέχεται τα πυρά ανενόχλητο. Η Έψιλον ανέβηκε στη βάρκα, ο Πέτρος την ακολούθησε και έπιασε τα κουπιά. Άλλος ένας πυροβολισμός τραυμάτισε την Έλλη στον ώμο. Οι σφαίρες έπεφταν αθόρυβες και το ποτάμι έμοιαζε πια να θυμώνει μαζί τους. Η Έψιλον σκέπασε με τα δυο της χέρια την πληγή της Έλλης και τη γιάτρεψε. Ο Πέτρος συνέχισε να προσπαθεί να φέρει τη βάρκα σε μια ισορροπία, ενάντια στον άνεμο και μακριά από τις απειλητικές σφαίρες. Η Έψιλον τους κοίταζε βουρκωμένη. Οι δυο γυναίκες είχαν ξαπλώσει η μια δίπλα στην άλλη και κοιτούσαν τον Πέτρο να παλεύει με τα κύματα. Η πληγή της Έλλης ήταν πια κλειστή, μα το αίμα στο φόρεμα της ήταν εκεί ολοζώντανο.

Η Έψιλον είχε τώρα βιώσει όλο τον πόνο και την απόγνωση τους. Είχε όμως γεμίσει από την επιθυμία τους για μια κοινή ζωή. Ήξερε πως κάτι τέτοιο δε της ανήκε και δε ήταν φτιαγμένο για εκείνη. Σκούπισε με το χέρι της τα δάκρυα της Έλλης. ‘Μη φοβάσαι’ της ψιθύρισε. ‘Τώρα είστε μαζί, είστε φτιαγμένοι για να είστε μαζί’. Εκείνη είχε γεννηθεί να υπηρετεί τους σκοπούς άλλων, και

το είχε ανακαλύψει νωρίς. Τώρα αυτοί οι άλλοι έμοιαζαν κάτι μικρό και ασήμαντο μπροστά σε όσα είχε ζήσει. Ήθελε μόνο να τους αποδείξει ότι δε θα συμβιβαστεί με όσα της προσέφερε εκείνος ο ιδανικός κόσμος, που της στερούσε όσα ονειρευόταν. Ο ιδανικός αυτός κόσμος που ήταν αφεγάδιαστος και γυάλινος, και που ποτέ δε θα τον επέλεγε. Εκεί που όλα όσα θα την ενδιέφεραν απαγορεύονταν και όσα της προσέφεραν της ήταν παγερά αδιάφορα. Η αποστολή της στη δουλειά ήταν να κρατά ισορροπίες, μα θα ήταν τελικά εκείνη που θα τις ανέτρεπε.

-Θα γυρίσω πίσω. Έζησα αυτό που επέλεξα. Θα φτάσετε πιο γρήγορα έτσι. Θα χαρώ με αυτό, φώναξε η Έψιλον.

-Μα, τι λες; ρώτησε η Έλλη ξαφνιασμένη.

-Δε μπορείς να φύγεις, θα σε πιάσουν, φώναξε ο Πέτρος.

-Δε με νοιάζει. Θα έχουν το σώμα μου, αλλά εγώ θα έχω ήδη φύγει. Σας ευχαριστώ, για όλα.

Η Έψιλον έσφιξε το χέρι της Έλλης αποφασισμένη. Τα δάκρυα τους ενώθηκαν στα ξύλα της βάρκας. Η Έλλη πήρε το ένα κουπί από τον Πέτρο και οι δυο τους συνέχισαν να πλέουν πιο γρήγορα. Τώρα ήταν ξανά στην ίδια πλευρά, και αυτό τους έκανε πιο δυνατούς. Η Έψιλον βούτηξε με φόρα στο παγωμένο νερό και μετά από λίγο συνάντησε τους κυνηγούς των ονείρων της. Κάποιοι πήραν το μέρος της, και οι πιο πολλοί όχι. Είχε όμως προκαλέσει αυτό που ονειρευόταν: Επανάσταση σε έναν τόπο που δεν αντιστεκόταν σε τίποτα. Ο πλανήτης 3361 δε θα ήταν ποτέ ξανά ο ίδιος.

ΤΕΛΟΣ